

oázis

Fotó: Varga Kata

Kopogtató:

- ❖ *Amikor futok, érzem, Istennek kedve telik bennem!*
- ❖ *Értelmes hallgatás mindig jobb a szeretetlen igazságnál...*
- ❖ *A szürke hétköznapokat kell a szeretet sok-sok apró cselekedetével úgy átítatnunk, hogy ne csupán karikatúrái legyünk a kereszténységnek.*
- ❖ *A szeretett embert beírom a szívembe, és kölcsönösen otthon érezzük magunkat egymásnál.*

„Összhangzattan”
– szavaink és tetteink harmóniája

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava ...	3
Esszé	5
Mindennapjaink	10
Adjátok tovább a mikrofont!	19
A pápára figyelünk	25
Kentenich atya tanításából	27
Élő háziszentély	29
Oththonra találtunk	31
Szeretetszövetségben	33
Úton hazafelé	36
Női rovat	39
Főzőcske	41
Ép lélek ép testben legyen!	42
Gyerekszáj	44
Van/Nincs boruk!, Gólyahír	45
Búcsúznak	46
Óbudavári hírek	49
Fiatalok Oázisa	55
Családakadémiai híradó	56

OÁZIS 2008. február, XVIII. évf. 1. (50.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű ház- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-026, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva • **Készítettek:** Czett Ferenc és Éva, Csermák Kálmán és Alice, Endrédi István és Cili, Gólya Zoltán és Csörgő Ottília, Horváthné Czillinger Beatrix és dr. Horváth Róbert, Jancsó Péter és Csilla, dr. Katona György és Judit, Komáromi Ferenc és Mari, Mészáros Zsuzsa, Nádudvari András és Rita, Pelle Tamás és Ági, dr. Varga József és Kata, Varga Károly és Erika, Varga Orsi, Wangler Ottó és Kati, Wertán Pál. • **Szöveget gondozták:** Guldné Gelencsér Noémi, Rábai Szilárd és Györgyi • **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika

Nyomás: D-plus Nyomda 1033 Budapest, Szentendrei út 89-93.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk tevékenységét a 73200134-10000434 számlaszámon.

Az Oázis keresztény szellemiségű ház- és családpedagógiai folyóirat.

Családok készítik családok számára.

Újságunkban a ház- és családi életünkben szerzett megtapasztalásainkat osztjuk meg egymással. A Soproni Régió volt jelenlegi számunk házigazdája.

*Következő Oázisunk **ünnepi szám** lesz, 2008. április 5-ére jelentetnénk meg, mely kiemelkedő napja lesz a jubileumi évnék. Ekkor ünnepeljük Óbudaváron a képzőház felszentelését, és ekkor fogjuk ünnepélyesen köszönteni a mozgalom vezetéséből visszavonuló Tilmann atyát.*

Kérnénk, hogy a Csermák házaspár gyűjtötte, Tilmann atyának írott leveleit – amelyben hálát adtok az általa kapott lelki ajándékokért, kegyelmekért – Oázisban közölhető változatát küldjétek el a szerkesztőségbe.

Várjuk azok írásait is, akik még szeretnék ilyen módon kifejezni köszönetüket, de eddig nem tették meg. Tanulságos és örömteli olvasni arról, hogyan hatott az Ő személyisége személyes, ház- és családi életetekre.

Fotókat is küldhetek hozzá.

Házigazda a Budapesti Régió.

Lapzártá: 2008. március 1.

Írásaitokat várjuk a következő címre:

Sallai+Karikó

oazis@schoenstatt.hu

Összefonódva az ég felé

Lassan öt éve, hogy házunk elé lilaakácokat ültettünk, hogy barátságos, árnyas lugast alakítsunk ki pihenőhelyül. A vékony, törekeny növények mellé vastag, háromméteres oszlopokat vertünk, hogy támasztékot és védelmet nyújtsanak a növekedő palántáknak. Most hagyjuk a növényeket nőni-növekedni, és beszéljünk egy kicsit másról.

Az óvodában iskolaérettségi felmérés folyik. A pszichológus lelkesen fordul az egyik anyukához, mert kislánya a „Mit tennél, ha valaki megütne?” kérdésre olyan választ adott, amit még senkitől sem hallott: „Addig szeretgetném, amíg nem akarna többé verekedni.” Az anyuka nagyon jól tudja, hogy a fia „forró” helyzetben nem képes ilyen megfontoltan, hideg fejjel, meleg szívvel cselekedni: ütésre (némi rövid ideig tartó habozás után) előbb-utóbb ütés a felelet. Viszont tudja azt is, hogy a fia fejében valóban forognak ilyen gondolatok, hiszen otthon többször is volt erről szó, és ha agresszívnek látják a szülei, igyekeznek szeretettel feloldani benne a feszültséget.

Egy ismerősünknek kiváló érzéke van ahhoz, hogy a békés állóvizet felkavarja. A legkedélyesebb együttlétet is képes megzavarni epés megjegyzéseivel, kellemetlen kérdéseivel. Hihetetlen, hogy ennek ellenére, ha valaki bajba kerül, megbetegszik, ő a legjobb ápoló, segítő. A szükséglet szenvedőt nagy beleérzőképességgel, türelemmel és figyelemmel karolja fel. Magunkban már alig tulajdonítunk jelentőséget a csipkelődéseinek, tudjuk, a szíve mélyén velünk van.

Egy lelkipogondó sok házasságot mentett meg, sokakat segített talpra állni. Ragyogó előadásokat tart a megbocsátásról, a konfliktuskezelésről, a gyereknevelésről... Munkája áldásos a hozzáfutóknak számára, de önmaga tanácsait a saját életében nem tudja megvalósítani, a családi életük súlyos keresztel terhes.

Nem kell további példákért messzire mennünk. Elég, ha magunkba nézünk. Egyikünk nem szeret, nem akar, nem tud másoknak sokat beszélni mély dolgokról – hűséges helytállása, megbízhatósága, derűs természete beszédesebb a szavainál. Másikunkból ömlik a lelkesítő, erőt adó, biztató szó, de egy kis árok vagy netán szakadék tátong a szavak és a tettek között.

Ha a lilaakácunkra nézek, látom, hogy ma már néhol gyerekkar vastagságú hajtás öleli körül az erős oszlopokat olyan szorosan, hogy el sem lehetne választani tőle. A gyenge folyondár a stabil karó mellett megerősödött. Egyikünkben a szó a támaszték, mutatja az utat, ahova a tetteinknek fel kell nőnie, míg másikunknál a tettek a meghatározóak, amelyet talán majd a szavainkkal is kifejezünk.

Önmagában egyik sem képes betölteni a szerepét: a karó folyondár nélkül groteszk, elcsúnyítja a kertet, míg a növény, ha nem törekszik rácsavarodni az oszlopra,

a földön kúszik, elsatnyul, eltapossák. Viszont ha igyekszik összeformni vele, megerősödik, és mindkettő arra mutatja az utat, ahova mindannyian meg vagyunk hívva, ami a célunk és leendő otthonunk, ahová el kell vezetnünk a ránk bízottakat: az ég felé.

Szabó Éva, Sallós Tamás

„Ó, én Istenem, én Uram! Hányan vannak, akik örömi-
ket és vigasztalásukat keresik tebenned, s akiknek ke-
gyelmeket és ajándékokat osztogatsz. Ellenben nagyon
csékély azok száma, akik neked akarnak örömet szerez-
ni, és mellőzve a maguk érdekét, olyasvalamivel akar-
nak neked kedveskedni, ami áldozatukba kerül. Mert
hiszen, én Istenem, tebenned ugyan nem hiányzik a jó-
akarát, hogy nekünk kegyelmeket adj; csakis mi köve-
tünk el mulasztást azzal, hogy a kapott kegyelmeket nem
használjuk fel a te szolgálatodban, s ily módon nem
kényszeríthetünk téged arra, hogy folyton újabbakat
adj.”

(Keresztes Szent János)

Az újságunkban idézett kiadványaink megrendelhetőek:

a Családok a Csaláért Egyesület kiadványai:

iroda@schoenstatt.hu

Mészáros Zsuzsa,

8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel./fax: 87/479-026

a Családakadémia-Óbudavár Egyesület és a többi kiadó kiadványai:

kiado@csaladakademia.hu

Palásthy Imre, 8175 Balatonfüzfő, Kilátó köz 3.

Tel.: 20/9892-759

Eltömegesedés helyett színvonal

Képzeljünk el egy kert, amelynek közelében egyszer csak egy nagy vegyipari üzemet létesítenek, s ez az üzem melléktermékként a környezetre káros anyagokat bocsát ki. A kertész, aki szereti a kertjét, és ott lehet igazán önmaga, mindent megtesz, hogy csökkentse a kárt. De hamarosan a kert nem pompázik már úgy, mint eddig. Néhány növény elpusztul. A kerti munka egyre több energiájába kerül. Már nem érzi magát jól és otthon a kertjében. A nagy vegyi üzem a maga szennyezésével hatalmasabb az ő kis kertjénél. Az állandó harc fárasztó. A kert, ahol olyan szívesen pihent, lassacskán elveszíti vonzerejét, szépségét.

Ezt a képet is alkalmazhatjuk lelkünk kertjére mai modern világunkban: a hétköznapi egyre gyakrabban azért is fárasztanak minket, mert – mint ez a kertész – olyan környezetben élünk, amely nem csak olyan anyagokat szállít, amelyek építőleg hatnak ránk, gyakran ellentmondásosak, és elbizonytalanítanak minket: Akkor most mi az igazság? Kinek higgyünk? Az értékeket, amelyek oly sokat jelentenek számunkra – szeretet, őszinteség vagy hűség, a hitünk stb. – újra és újra támadás éri. Sok lelki energiába kerül, hogy ezeket kivédjük. Úgy tűnik, már semmi sem magától értendő. Mindent lehet másképp is látni és másképp csinálni.

Saját világ a tömegben

Egy 18 éves osztrák lányt tíz éves korában elraboltak, onnantól kezdve egy a külvilágtól teljesen elszigetelt helyiségben kellett élnie elrablója garázsa alatt. 2006 késő nyarán sikerült megszöknie fogságából, ahol nyolc évet töltött. Reálisan csak évek múlva lehet megbecsülni, milyen tragédiát hordoz magában ez a sors.

Amikor ez a lány első interjúját adta, a közvélemény meglepődött intelligenciáján és kifejezőkészségén. „Nyomdakész fogalmazás, egyetemi oktatói színvonal, grimmi kifejezésmód” – így jellemezték a hallgatók a válaszait. Hogyan juthatott

...a hétköznapi egyre gyakrabban azért is fárasztanak minket, mert olyan környezetben élünk, amely nem csak olyan anyagokat szállít, amelyek építőleg hatnak ránk.

el egy ember, aki tízéves kora óta nem járt iskolába és fogva tartóján kívül senkivel sem találkozott, ilyen színvonalra?

A lány pszichiáttere, Max Friedrich elmondta, hogy páciense elzártágában olyan könyveket kért és olyan adásokat nézett, melyek minőséget képviseltek. Hatalmas műveltsége ugyanakkor annak is köszönhető, hogy rengeteg idő állt rendelkezésére.

„Mai világunkban, nevelési és oktatási rendszerünkben az idő terrorizál minket. Egy cseteléssel vagy számítógépes játékokkal eltöltött éjszaka keményen igénybe vesz bennünket. A lánynak volt ideje elgondolkodni, fantáziálni, átformálni, elvetni, pontosítani.”

Ezzel a megállapítással természetesen nem szeretnék a lány sorsát rózsaszínben feltüntetni. De tudatosíthatjuk magunkban,

hogy a modern élet sokszínűsége pontosan azt veheti el tőlünk, amit az egekig magasztal: a személyes színvonalat, azt a szabadságot, hogy úgy éljünk, ahogy jónak látjuk.

Egészen világosan átéljük ezt, ha hitünk értékeire és a keresztény magatartásra gondolunk. A társadalom, amelyben élünk – a média, az életről való elképzelések, a hétköznapi beszélgetések –, mindez annyira ellentétben áll keresztény életszemléletünkkel, hogy sokan idővel kapitulálnak. Vagy visszavonulunk és megpróbálunk a mai élettől némileg elhatárolódva vallásosak lenni, vagy egyre inkább átengedjük magunkat mindannak, amit mások tesznek.

Egyik esetben sem leszünk boldogok, mert nekünk, keresztényeknek „kettős állampolgárságunk” van: arra vagyunk hivatottak, hogy Istenben és az Ő országában, de egyidejűleg ebben a világban is otthon legyünk. Hiszen Krisztus maga is emberré lett, hozzánk mindenben hasonlóvá, a bűnt kivéve. Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy szeretjük a világot, szeretjük az életet, és ezt az életet egyre jobban bekapcsoljuk Istennel való személyes kapcsolatunkba. Csak akkor tudunk keresztényként boldogan élni, ha ezt a két világot – mai modern világunkat és hitünket – össze tudjuk egyeztetni. Ehhez azonban részt kell vennünk a modern életben. De éppen ebben rejlik az eltávolodás veszélye.

A mélyebb rétegek, ahol sok minden eldőlt

Reklámpszichológusok újra és újra rámutatnak: mindennapi döntéseinknek legalább 90 %-a tudat alatt születik. Minden embernek van egyfajta lelki navigációs rendszere, melyet sokféle hatás befolyásol. Ezért csak a fejünkkel, gondolkodással és elhatározással nem sokra megyünk.

A társadalom, amelyben élünk – a média, az életről való elképzelések, a hétköznapi beszélgetések –, annyira ellentétben áll keresztény életszemléletünkkel, hogy sokan idővel kapitulálnak.

Egy pszichológiai kísérletben egy csoportot bevezettek egy szobába és azt a feladatot adták nekik, hogy játsszanak Scrabble-t (olyan társasjáték, amelyben betűkből kell szavakat kirakni). A kísérleti alanyok közül senki sem tudta, hogy a szobában található szekrényben áll egy vödör, benne vízben feloldva az a tisztítószert, melyet a legtöbb résztvevő odahaza használ. Citromillatot árasztott, de az illatokat nem tudatosan érzékeljük. Így azután senkiben nem tudatosult a vödör jelenléte sem. Viszont a játékosok meglepő módon feltűnően sok tisztasággal kapcsolatos szót alkottak, pl. tiszta, víz, tisztaság. Utána azonban senki sem tudta megmondani, miért történt így. Ellenkezőleg, értelmes magyarázatokat adtak: a szavak adták magukat, éppen ennyi betűnek volt hely stb. A tesztelt személyek ráadásul tisztábban és rendezettebben hagyták el a termet, mint a többi csoport, akiknél nem állt citromillatú vödör a szekrényben.

Ez a kísérlet – egy a sok közül – azt mutatja, hogy mindennapi viselkedésünk sokkal erősebben függ tudatalatti befolyásoktól, mint tudatos döntésektől. Ami a negatív befolyásra érvényes, az érvényes a pozitív befolyásra is.

Kentenich atya számol ezzel a tényezővel. Az általa javasolt út: nekünk, keresztényeknek „szűrőt” kell magunkban hordanunk, melyen át kell engednünk azokat a hatásokat, amelyek a lelkünk felé igyekeznek, és a káros anyagokat ki kell választanunk. Így haszonnal élhetjük a mai életet, anélkül, hogy az elidegenedés veszélye fenyegetne bennünket.

A kert képével élve: Képzeld el, hogy ennek a kertésznek a haldokló kertjével sikerülne egy olyan anyagot kifejlesztenie, amelynek segítségével a növények és a fák a vegyi üzem mérgező anyagait különleges tápanyaggá tudnák alakítani, s így a kert szebben virulna, mint valaha. Nem csak a kertész regenerálódhatna ott. Sokan azok közül, akiknek árt a vegyi üzem, itt új erőre kaphatnának. Ez a kép megmutatja, hogy mi, keresztények mit kaptunk ajándékba, de egyben feladatul is.

Lelkünk kertje

A második században egy pogány férfi – a neve nem maradt fenn – levelet írt barátjának, Diognétosznak. Ebben elmeséli, hogy környezetében egy különleges embercsoportot fedezett fel: a keresztényeket.

„A keresztények ugyanolyan emberek, mint a többiek: nem különböznek másoktól hazájukban, nyelvükben vagy szokásaikban. Nincs saját városuk, nem beszélnek külön nyelvjárásban, és életmódjukban sincs semmi különleges. De ahogy életükhöz viszonyulnak, ahogyan azt alakítják, abban megmutatkozik meglepő,

...mert nekünk, keresztényeknek „kettős állampolgárságunk” van: arra vagyunk hivatottak, hogy Istenben és az Ő országában, de egyidejűleg ebben a világban is otthon legyünk.

hihetetlen különlegességük. Mindenkit szeretnek, mégis mindenki üldözi őket. Nem ismerik, mégis elítélik őket. Megölik őket, mégis élnek. Szegények, de sokakat gazdagítanak. Mindenben szükségét szenvednek, és mindenből feleslegük van. Szidják őket, ők pedig áldást mondanak. Megvetik őket, ők pedig megadják a tiszteletet mindenkinek.”

Amit a pogányok az első keresztények láttán megélték, az pontosan az az erő,

amelyről az előbb a kert képe kapcsán szó volt: az az „anyag”, amely képessé teszi a növényeket a mérgeanyagok átalakítására, annak az erőnek a képe, melyet minden keresztény ember megkap a kereszttségben: az isteni életet, hogy Isten minket Krisztusban gyermekeivé fogad, és emberi életünkhöz hozzáadja az Ő életét.

Amikor kibontakoztatjuk magunkban ezt az isteni életet, akkor van erőnk másképp élni, a „mérgezőt”, a bomlasztót, a rombolót Isten szeretetében megváltoztatni. Nem mi tesszük ezt, hanem Krisztus viszi véghez bennünk. S ezáltal mi magunk is kiteljesedünk. Ez a keresztény önmegvalósítás nagy és szép titka: valaki más cselekszik bennünk – és ezáltal és ezzel egyidejűleg kiteljesedik egyéniség-

günk, személyiségünk. A Schönstatt mozgalom ezt meggyőzően megtapasztalhatta alapítója életében.

Csak a helyemet változtattam meg

A nemzeti szocializmus idején Kentenich atyát több évig fogva tartották a dachau-i koncentrációs táborban. Ott sok olyan fogollyal találkozott, aki másképp élt és gondolkodott, mint ő, voltak köztük ateisták is. Mindenkiel szemben nyitott volt, mindenkire bátran közeledett. Sokakra mély benyomást tett széleslátókörűsége, beleérzőképessége, nyitottsága. Így nyert meg másképp gondolkodókat a kereszténység számára. Mindenkihez tisztelettel és jószággal fordult. Ugyanakkor rendelkezett egy „belső filterrel”. „Lelkemet olyan állapotban akartam kihozni a koncentrációs táborból, ahogyan bevittem. Semmi sem ragadt rám.” – mondta később.

Hogyan lehet egy ember teljesen nyitott minden, a környezetéből jövő pozitív dologra, és hogyan tudja egyidejűleg távol tartani bensőjétől a legapróbb dolgokig mindazt, ami elidegeníthető? És hogyan tudja személyiségében ezt a két dolgot

olyan egyszerűen összeegyeztetni, hogy ez a beállítódás másokra is „átragad”? Újra és újra elmesélik emberek – és éppen olyanok, akiknek más volt az életfelfogásuk, mint Kentenich atyának –, hogy az ő közelében igazán szabadnak érezték magukat, Kentenich atya nem vett el tőlük semmit, ami számukra fontos és értékes volt, hanem megerősítette őket abban.

A választ megtudhatjuk abból a bizonyágtételből, melyet egy fogolytársa mesélt el:

„A tábor légkörére az volt a jellemző, hogy az ember mindig a külsőségek és felületesség felé sodródott vagy éppen arra kényszerítették, ha nem tudott elég erős »ellengőzt« kiadni. Kentenich atya esetében úgy tűnt, mintha a tábor légköre a legcsekélyebb mértékben sem hatott volna rá. Így válik érthetővé, amit mondott: »Csak helyet változtattam.« Ugyanúgy Schönstattban és a szentélyben élt, ahogy korábban.”

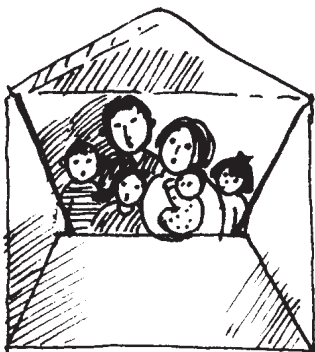
„Amikor egyszer küldtek egy képet a táborba az ősszentély belsejéről, mindenki megnézte, én pedig ezt mondtam neki: »Micsoda élmény lesz egyszer újra a szentélyben lenni!« Mire ő: »Én mindig a szentélyben vagyok.« Micsoda élet rejlik emögött, micsoda következetesség, micsoda istenközelég!” (H. Dresbach)

Kentenich atya titka a Máriával való mély, belső közelségben, vagy ahogyan mi Schönstattban mondjuk, a szeretetszövetségben rejlik. Mária nem csak kétezer évvel ezelőtt hozta világra Krisztust, hanem ma is ezt teszi. Aki beengedi Máriát a lelkébe, annak ő odaajándékozta Krisztust. Így ma újra megtörténik az, ami a pogányokat annyira megérintette, sőt meglepte, látva az első keresztényeket: Krisztus bennünk és általunk hat, Ő az, aki szívünk mélyén dolgozik, aki erőt ad, hogy hétköznapijainkban másképp tudjunk élni: nem állandó konfliktusban azokkal az embertársainkkal, akik nem osztják véleményünket, hanem örömmel, belső biztonsággal és megnyerő beleérzőképességgel.

(M. Nurit Stosiek, M. Veronika Riechel, M. Gertraud Evanzin, *Hogy a mindennapok ne legyenek hétköznapiak, A valódi élet íze*, Családakadémia-Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 2007. 27–33. o.)

Hogyan lehet egy ember teljesen nyitott minden, a környezetéből jövő pozitív dologra, és hogyan tudja egyidejűleg távol tartani bensőjétől a még a legapróbb dolgokat is, amelyek elidegeníthetnek?

Mindkettő én vagyok

Volt már rá példa, hogy átmentem a zebrán, mikor pirosat mutatott a lámpa, közben hallottam saját atyai hangomat: „Ha piros, akkor tilos!”

Töltöttem már haszontalan tv-műsorral időt, olvastam mátsapnivaló „irodalmat”, miközben bölcsen tanítottam a gyermekeimet, hogy csak értékes műsorral és könyvvel foglalkozzanak.

Hangoztatom, hogy nem a külső számít, hanem az, ami az emberben belül lakozik – mégis, amikor „minősíthetetlen frizurával” állít be szeretett kamaszom, kiabálok, hogy azonnal menjen fodrászhoz, és emberi fejet csináltasson magának.

„A házasság: munka” – mondom a csoportban; de nem fordulok a társam felé, pedig a figyelmes odafordulásomra vágyik.

Hangoztatom, hogy mindig meg kell bocsátani, de nem tudok a tegnapi sérelmen túljutni.

Vallom, hogy legfőbb célunk, hogy szentek legyünk; s mégis sokszor csak siránkozni tudok, ha kortársaim közül valakit éppen a szentek közé hívott meg a Mi Atyánk.

Magyarázok. Hebegek. Valami gerenda meg szálka talán eszembe jut. De hamar elhessegetem. „Az én helyzetem egészen más!” „Ha másként alakult volna.”

S ha végre megérezem az Anya közelségét: megnyugszom.

Már tudom, hogy nem kell viselkednem.

Nem kell jobbnak látszanom, mint amilyen vagyok.

Odasimulhatok Anyánkhöz, aki tudja, hogy gyarló vagyok.

Nap mint nap; óráról órára látja: micsoda ellentét feszül a

tetteim és a szavaim között!

S Ő nem tesz mást: CSAK SZERET!

Egy test, egy lélek

Idézet egy szerzetes pappal folytatott beszélgetéséből:

– Házas?

– Igen.

– Jár valamilyen közösségbe?

– Igen, schönstatti közösségbe járok.

– Az nagyon szép közösség. *(Ezek szerint ismeri.)* Van ott valaki, akivel lelki beszélgetést tud folytatni?

– Igen... *(Jó néhányan eszembe jutottak, de úgy éreztem, hogy ezzel még nem válaszoltam meg a kérdést.)*... leginkább a férjemmel.

– Hmm ... *(Meglepődés.)* ... és részt tud venni ezekben a beszélgetésekben?

– ... A férjem?

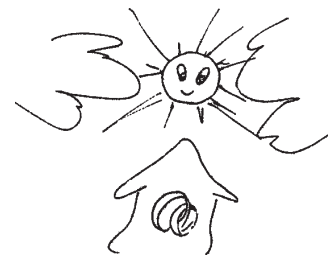
– Igen.

– *(Milyen furcsa kérdés ez. Valószínűleg mégsem ismeri a családmozgalmat annyira.)* Persze.

– Hál' Istennek.

Miért nem természetes, hogy a férjem a lelki társam is egyben? Hiszen házások vagyunk! Egy test, egy lélek – ahogy azt az Egyház hirdeti. Talán azért, mert ezt az egységet nem kapjuk készen az esküvőnkkor. Ezért dolgozni kell. Ha egységre törekszünk, megosztjuk egymással az örömünket és a bánatunkat. Erőt, biztatást és segítséget adunk egymásnak. A felmerülő problémákat közösen, együtt munkálkodva oldjuk meg. Együtt fordulunk imádságainkkal Isten felé. A házasság szentségének intenzív megélésében Isten a társunkon keresztül szól hozzánk. Ez igazán nagy érték.

Persze vannak olyan időszakok, amikor nem értjük meg egymást. Befagynak a kommunikációs csatornák, a leghétköznapibb beszélgetés is nagy kihívásnak bizonyul. Egyedül kell cipelni a lélek terheit. Ekkor van igazán segítségünkre a Szűzanya. Nevel minket. Alázatra, elfogadásra, tiszteletre, türelemre és tapintatra tanít, hogy igazán egy testté és egy lélekké váljunk, és ezt az egységet megmutathassuk mindenkinek.

Pontos igazat mondani – Kimondani az igazat

Attek és szavak összhangja számomra mindig az egyik legnehezebb feladat volt a kereszténységben.

Ennek a kérdésnek két oldala van: *Csak a pontos igazat mondani* – igaz alatt most azt az összhangot értem, amely az ember élete, gondolatai és tettei közt kellene, hogy legyen – és *kimondani az igazat*. Ez két különböző dolog.

Az elsövel mindig sok nehézségem volt, ennek oka, hogy túl gyorsan és sokat beszélek. Csak később jövök rá, hogy talán nem a teljes igazat mondtam – persze a pillanat hevében annak tűnt (ezt hívják, azt hiszem, a pillanat szubjektív igazságának).

Eleinte mindenféle helyesbítésekkel és magyarázatásokkal próbálkoztam, hiszen a tetteimet hiba lett volna a hirtelen kimondottak szerint alakítani – de ez kényelmetlen volt és nehézkes. Elég sok időbe telt, amíg rájöttem a nekem megfelelő megoldásra: a hallgatásra (persze ez nyilván mindenkinél más, sőt, lehetnek olyan boldog szerencsések, akiknek ezzel sosem volt problémájuk). Akik ismernek, most biztos mosolyognak egyet – nem a körülöttem áradó békés csöndről vagyok híres! Ez tehát nem általános csendet jelent, hanem azokban a dolgokban igyekszem nem nyilatkozni, amelyek fontosak, és igénylik a teljes őszinteséget, a pontos kiállást. Ezért is

szeretem a hittanunkat, mert mire rám kerül a sor, van elég időm átgondolni, hogy mit mondjak – szerencsére lehetőségem sincs elkapkodva féligazságokat mondani.

Még így is gyakran sikerül meghökkentenem az embereket azzal, hogy kimondom, amit gondolok – ez persze az érem másik oldala, amit fent úgy fogalmaztam meg, hogy *kimondani az igazat* –, amikor úgy érzem, hogyha nem tenném, ellentmondásba kerülnék magammal. Ez persze akkor fordul elő, amikor a véleményem kimondása nem kellemes: különbözik a többiekétől vagy az általánosan elfogadott normáktól.

Egyébként nem igazán hiszek a szavakban, így inkább amelletts voksolnék, hogy az embernek a tettei legyenek harmóniában az elveivel, és minél kevesebbet beszéljen róluk. Ez persze tőlem még – talán elérhetetlenül – messze van.

Nem az szennyezi be az embert...

Aminket körülvevő rossz hatásokat nagyon nehéz ellensúlyozni. Sokszor szeretnénk másként viselkedni, de a környezetünk mást kényszerít ki belőlünk. Féltérjük az elveinket, az értékeinket, és mi igazodunk a nagyhangú többséghez vagy a kisebbséghez. A következő lépés, amikor már teljesen elveszítjük korábbi belső törvényünket, és nem tartjuk hibának azokat a dolgokat, amelyeket korábban elutasítottunk. Észrevétlenül eltávolodunk Istentől.

A munkahelyemen – mint a legtöbb helyen – a viselkedési normák a mai átlagnak megfelelőek voltak. Akadt néhány komolyabb munkatárs, sőt voltak köztük vallásos, hitüket gyakorló emberek is. Viszont a közfelfogás alapján a csúnya beszéd kikerült a bűnök lajstromából. Az indulatos viták hevében nem könnyű megmaradni a saját eszközeinknél. Néha előtörnek olyan szavak, amelyek a helyzet csapdájában kényszerülnek ki belőlünk. Aztán később ezek már teljesen általánossá, hétköznapivá válnak.

Engem mindig zavartak a saftos jelzőkkel körített mondatok. Egyik főnököm meg is jegyezte: „*Te nem beszélsz csúnyán. Én is így voltam egy darabig. Majd rászoksz te is.*” Sokszor eszembe jutott Máté evangéliumából ez az idézet: „*Figyeljete ide és értsétek meg! Nem az szennyezi be az embert, ami a szájba kerül, hanem ami elhagyja a száját, az szennyezi be az embert.*” (Mt 15, 10–12)

Elhatároztam, hogy a gyakrabban használt durva kifejezéseket a mára már kikopott szép magyar megfelelőivel helyettesítem. Így kerültek be szójárásomba „a főnök nagyon megfédett...” és „ha ezt nem teszed meg, komoly elmarasztalást fogsz kapni...” vagy „nagyon elegendem van már abból...” és hasonló fordulatok. Érdekes volt a reakció. Egy idő után némelyek, ha jópofaságból is, de átvették ezt a beszédstílust, ha hozzám beszéltek.

Azzal egyidejűleg, hogy a környezet észleli ezt a másfajta értékrendet, megnő a felelősség. Ha csak egyszer is hibázom, az már nem csak az én személyes kudarcom, nem csak a saját hitelességemet veszítem el, hanem másokban is lerombolok valamit. Ami őbennük e példa nyomán föléledhetett: hogy lám, mégis lehetséges.

A találó hittanfeladat

Legidősebb lányunk (hárommal áldott meg az Úr) szeptemberben kezdte el az iskolát. Örömmel jár oda – reméljük, soká kitart a lelkesedése –, és a hittanórákat különösen szereti. Cili néni a mindenszentek, halottak napja előtti órán azt a feladatot adta, hogy mindenki két gondozatlan síron gyűjtsön egy-egy mécesest, és mondjon imát az ott nyugvókért. Dorci lányunk észben tartotta a feladatot, és az ünnep előtti napokban többször figyelmeztetett minket, hogy el ne felejsük.

Saját halottaink sírját már néhány nappal korábban meglátogattuk. Mindenszentek napján azt találtuk ki, hogy Bánfalvára megyünk a hősi temetőbe, ott a katonasírok közül válogathatunk. Este mentünk, mert sötétben különösen szép a sírkert. A völgyben és a hegyoldalban pislogó mécesek együttesen bevilágítják és családiasá teszik a máskor elhagyott temetőt.

Meghatottan álltunk a gyerekekkel, mindannyiunkat lenyűgözött a látvány. Szinte családtagjainknak éreztük az ismeretlen holtakat is. Nagy család ez, az Isten családja, az ittlévők és az eltávozottak. Kerestünk két sírt, az egyik valószínűleg román katonáé volt. Itt már nem számít a politika, a pártállás. Mindkét síron mécesest gyűjtöttünk, és egy-egy imát mondtunk az ott alvó ismeretlenekért. Nehezen tudtunk hazamenni, sokáig álltunk ott csendben, mozdulatlanul.

Jó volt a feladatválasztás a tanító néni részéről. Az egész családot megmozgatta a közös cél. Úgy éreztük, hogy idén kicsit többet tettünk, mint általában ilyenkor, és kicsit talán nemesebbé is váltunk.

Összhangzat

Összhangzat, akkord, harmónia... biztonság, szépség, szimfónia... talán Beethoven, talán a hetedik...

Gondolatsor ébred.

Hogy mi köze ezeknek hozzám?! Vágyom rájuk. Nem csak vágyom rájuk, teszek is értük. Küzdve, hibázva...

Már megint elkéstem. Kapkodva dobom le a kabátomat, loholok a próbaterembe, hangolok. Nem lesz jó, mert a tér hőmérsékletét még nem vette át a hangszerem. A kezem is fagyos még, és persze, hogy a karmester azt a részt kéri, amiben én is játszom. Hamis lett, disszonáns. Feddően rám néz, és tudom, mit gondol: gyakorolni otthon kell... Olyan rossz, amikor elrontom!

Reggel esett az eső, a gyerekeket iskolába, a kicsit az oviba vittem – már megint nem akart fogat mosni –, az autóval csak messzebb kaptam helyet, vásároltam ezt-azt, a szokásos reggeli forgalom... és elkéstem. Még csak reggel kilenc óra, és olyan megviselt vagyok.

A darabot, melyet a zenekar játszik, nagyon szeretem. Nehéz, de nagyon szép, mintha a szívemből szólna, akár én is írhattam volna. És most rondákat gondolva magamban utálok az esőt, az óramutatót, a reggeli dugót, és a következő belépésnél megint hibázom. Hát, mi van ma? Ebadtázva határozom el, hogy most már aztán igazán es tényleg figyelek, és mire jön az első szünet, érzem, hogy magas a pulzusom, egy görcs az egész testem-lelkem. Kávé, szendvics... A kollégákkal beszélgetni kell, ne vegyenek észre semmit. Mosolyogva érdeklődöm: meggyógyult-e az édesanyja?, fáj-e még a foga? stb. Egy pillanatra megállok, és rájövök: ez is hamis.

Ezt az egészet máshogy kellene csinálni...

Délután, munka után még oda kell érnem egy hivatalba, aztán ovi, iskola, a gyerekeket haza.

– Mi volt az oviban?

– Semmi.

– Mi volt a suliban?

– Semmi.

– Jó, üljetek le tanulni, a kicsi meg majd játszik valamit.

Én is leülök végre, kávé, újság... Fél hat van már, amikor szól az egyik, hogy fogadóóra van. Hogy az a...! Ja, persze, a feleségem délutános, na, akkor indulás. A nagyokra bízom a kicsiket és gyerünk. Nem túl jó híreket hallok, már azon töprengök, hogyan fogom „tálalni” a páromnak...

A hangszer a kezemben van, tudok is rajta játszani, a darab gyönyörű, és mégsem megy... Könnyű a szenteknek! ...Életerős férfi létemre nem tudom »megoldani« a napjaimat?

Este fél tizenegy. Végre csönd van. Hogy is volt ma? Mi nem sikerült, miért nem sikerült?

A hangszer a kezemben van, tudok is rajta játszani, a darab gyönyörű, és mégsem megy... Könnyű a szenteknek!

Tényleg? Hát nem.

Életerős férfi létemre nem tudom „megoldani” a napjaimat? Nem, mert ez nem egyszemélyes feladat. A zeneszerző érzi, hallja belül a muzsikát, az összhangzatot, és elég alázatos ahhoz, hogy úgy jegyezze le, amint hallja, érzi. Nem kotorászik bele, lemond a magáéról, helyet készít a valódinak. Felismeri, elfogadja és leírja. Nyílt és tiszta a szíve ahhoz, hogy elfogadja, amit kap.

József – talán nehezen, de – elfogadta Máriát, hitt az angyal szavának, hogy menyasszonya tiszta. Összhangba került a Teremtővel és a feleségével a hitük, a szeretetük és az alázatuk útján. Az apostol szerint Jézus kiüresítette önmagát, lemondott a „magáéról”, azért, hogy sokkal szebbet, nagyobbat fogadhasson el: „... kiüresítette magát, szolgálai alakot öltött és hasonló lett az emberekhez. Külsejét tekintve olyan lett, mint egy ember. Megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,7-9).

Nekem is szabad elfogadnom a nagyobbat, szebbet, ahogy mondta valaki: szabadon szerethetek. Nehéz lemondani a magam erejéről, akarataról, nagyon nehéz elfogadni és magamévá tenni a párom gondolatát, mert abban a hitben ringatom magam, hogy úgyis jobban átlátom a különféle problémákat, és mert a XXI. század önmegvalósítása kizár minden közösséget, alázatot, elfogadást, lemondást. Mégis hallgathatok én is a pusztába kiáltó a szavára: „Készítsétek elő az Úr útját, egyengesétek ösvényét!” Utat, és helyet kell készítenem Neki a szívemben.

Elég csak EGY dolgot komolyan vennem: a házasság szentségében Isten a párom által szól hozzám. Szeret, fedd, buzdít, irgalmas hozzám. Arra vágyik, hogy én is szeressem, figyeljek rá, erősítsem őt. Hiszen egyedül nem megy, amint a magam példája bizonyítja. Nem is értem, hogy kerültem ilyen helyzetbe, hiszen annak idején arra tettem esküt, hogy vele együtt Isten és egymás szeretetében élünk. Nem szorul magyarázatra, legnagyobb kerékkötőm: önmagam. Az önzéseim, a gögösségem, az önsajnálatom.

Katarzisa vágyom! A katarzisz: megtisztulás! Igen, megkapom a zeneszerző tiszta és befogadó hallását, a Szentlélek adományaiból nekem is jut. Helyet készítétek számukra, elfogadom, megköszönöm, és továbbadom őket. És akkor szóban, tetteben egyre közelebb jutok az összhangzathoz, az összhanghoz.

Harmónia, biztonság, szépség születik bennem. Így legyen!

Harmónia, biztonság, szépség születik bennem.

Így legyen!

Egy történet folytatódik..

Amikor a gyümölcs érését is látjuk,

Az Oázis 2006. márciusi számában a *Van remény az újrakezdesre c.* írásban elmeséltem, hogy 20 év elteltével rátaláltam egy pszichiátrián fekvő unokatestvéremre, aki már majdnem hajléktalanná vált, és akit sikerült megmenteni, így rendeződött az élete. Azóta is tartjuk vele a kapcsolatot mi is és a család többi tagja is.

Egyik napon édesanyám telefonált. Elmesélte, hogy felkeresték édesapám testvérét, akit már két éve hiába próbáltak telefonon elérni. Először nem nyitott ajtót, de nem adták fel, amíg be nem engedte őket. Csupa csont és bőr volt. Megmutatta a pohár vizet és a fél karéj kenyeret, melyet a felesége készített ki neki aznapra. Szellemileg is igyekeztek ellehetetleníteni. Több éve azt sulykolták belé, hogy csak egy fia van, holott kettő volt neki. A másik fia az általam megtalált fiú.

Szüleim vele töltötték a napot, és a találkozó után igyekeztek felvenni a kapcsolatot az őt „gondozó” feleségével, aki soha nem vette fel a telefonját. Nagyon aggódtak, mert látszott, hogy nagyon rossz állapotban van, és hogy nem kap megfelelő ellátást.

Pár hét múlva édesapám unokatestvére telefonált, hogy édesapám testvérét elhelyezték egy otthonban. Ennek a hírnek megörültünk, hisz a felsége mellett nem sokat lehetett tenni érte. Az otthonban rendesen kap enni. Sokat erősödött, visszanyerte az életerejét, és itt látogatni is lehet.

Édesanyámék meglátogatták, vittek neki a kedvenc ételéből. Sőt megszervezték, hogy az általam megtalált „elveszett” fia is meglátogassa. Hónapokig ez éltette! Annyira örült, hogy mentek hozzá, hogy egyfolytában erről mesélt édesanyáméknak!

Több álom is valósággá vált! A fiú találkozhatott az apjával, és az apa is a fiával, épp úgy, mint a tékozló fiú, csak itt két tékozló fiú is van a történetben.

Hálát adok az Úrnak, hogy megkerestem az unokafivérem, és hogy újra van kapcsolata az édesapjával.

Simon András grafikája

Mit kaptunk a Schönstatt Családmozgalomtól?

Egy baráti házaspár invitálására jelentkeztünk családnapokra. Felkészültünk arra, hogy kicsit „nomád” körülmények lesznek, így nem ért váratlanul, hogy a szobánkban csupán matracok voltak a földön, hogy öt alkalommal mosogattunk. Ez volt a neheze, a gyerekek is kivették belőle a részüket.

Viszont jól érezték magukat a többi gyerek társaságában, jó ötletet lestek el a gyerekfoglalkozatóktól, és tetszett nekik is a légkör, a sok kirándulás és az egyéb programok. Mi is hasonlóképpen sok jó tapasztalattal és szép élménnyel gazdagodva térhettünk haza.

Ugyanabban az évben nyaraltunk egy munkahelyi üdülőben is, közel a főváros-hoz, ahol teljes ellátást és kiszolgálást kaptunk. Ott is igen tartalmasan töltöttük el a hetet.

A nyár végén megkérdeztük gyermekeinket, jövőre hova szeretnének menni: ők Óbudavárt választották, így azóta minden nyáron rendszeresen eltöltöttünk ott egy hetet.

...rég barátokként üdvözlöttük egymást, és bátran szabadjára engedték gyermekeinket is a teljesen új környezetben.

Már a megérkezéskor – hozzánk hasonló szellemiségű – szimpatikus emberekkel találkoztunk, régi barátokként üdvözlöttük egymást, és bátran szabadjára engedték gyermekeinket is a teljesen új környezetben.

Nagyon jó érzés volt, hogy olyan emberekkel lehettünk együtt, akik közösségben is imádkoztak, hasonlóképpen kezelték a televízió, az egészségtelen táplálkozás (nassolás) kérdését, és általában hozzánk hasonló módon vélekedtek a világ dolgairól.

Megerősítést kaptunk azáltal is, hogy őszintén megosztottuk egymással ügyesbajos dolgainkat, látván, hogy mások is hasonló nehézségekkel küzdenek – sőt akik már korban előttünk jártak, sok jó példával segítettek, főleg a gyereknevelés terén, de az élet talán minden területével kapcsolatosan is sokat tanultunk másoktól.

Itt kaptunk indíttatást arra, hogy Szűz Mária tisztelete, az Ő közbenjárása által közelebb kerüljünk Istenhez. A Schönstatti Szűzanya képe helyet kapott otthonunkban.

Otthonunknak érezzük az óbudavári központot, és barátainknak, szinte távoli rokonainknak a résztvevő családokat.

Nagy tisztelettel adózunk azok felé, akik e mozgalmat elindították, hazánkban is meghonosították, és ma is működtetik.

Adjátok tovább a mikrofont!

Új rovatot indítunk a Katolikus Rádióban készített riportokból véve a mintát, azzal a különbséggel, hogy a következő interjú az a házaspár készíti, aki megkapta a mikrofont. Ezúttal Hortobágyi Tibor és Ági.

Elfogadjátok-e a gyermekeket, akikkel Isten megajándékozta házasságotokat? Jegyesoktatás keretében 16 éve tartunk felkészítést házasságra készülő pároknak. Mindig felhívjuk a figyelmüket arra, hogy majd az esküvői szertartás során elhangzó kérdésre nagyon alaposan, előre fontolják meg a választ. Így az esküvőn majd ne csak rutinból hangozzék el a válasz: „Igen.” Mi ennek az „Igen”-nek a tartalma? Elfogadjuk a betervezett, az egészséges gyermekeinket? Vagy a Jőisten felé feltétlen bizalommal hangzik el ez a válasz?

Ferencz Lászlót és Évát kérdeztük meg, akik Mogyoródon élnek, hogy nekik hogyan sikerült kimondaniuk ezt a választ az esküvőjükön, és hogyan értették meg az igazi tartalmát közös életük során. Laci matematika-számítástechnika, Éva biológia-földrajz szakos általános iskolai tanár.

Mi a foglalkozásotok? Mi a hivatásotok?

Mindketten pedagógusok vagyunk. Amíg nem volt saját családuknak, úgy gondoltuk, hogy ez a munka egyben a hivatásunk is. Amióta gyermekeink vannak, azóta egyre inkább egyértelművé vált, hogy az első és a legfontosabb hivatásunk a gyermekeink felnevelése. Ezt követheti minden más, ami persze nagyon fontos, de a rangsor egyértelmű.

Hogyan élték a hétköznapiakban, hogyan megy a család életének szervezése?

A családi életünket időnként elég nehéz megszervezni, gyakorlatilag csak próbálunk megfelelni a sokféle kihívásnak: óvoda, iskola, munkahely, tanulmányaink. Laci sajnos nagyon sokat van távol, mivel örvendetesen szaporodó családuknak eltartása egyre több időt és energiát emészt fel. Nagyon sokat köszönhetünk az édesanyámnak, aki sokszor erején felül igyekszik segíteni bennünket. Nélküle sokkal nehezebb lenne, sokszor talán lehetetlen is lenne megtenni mindazt, amit most megtehetünk. Köszönet érte! Követendő mintát ad nekem.

Amióta gyermekeink vannak, egyre inkább egyértelművé vált, hogy az első és a legfontosabb hivatásunk a gyermekeink felnevelése.

A Schönstatt lelkeséggel mikor és hogyan kerülnétek kapcsolatba? Hogyan apostolkodtok a családotokban, a közösségekben, a környezetetekben, a munkahelyen?

Öt évvel ezelőtt, nagyon érdekes körülmények között kerültünk kapcsolatba a mozaglommal. Az unokaöcsémék hívtak bennünket úgy, hogy ők sem ismerték ezt a közösséget. A feleség húga gyerekfoglalkoztatóként járt Óbudaváron, és ő mesélte, hogy milyen jó volt. Persze a házaspárok munkájáról keveset tudott. Mi úgy indultunk el a nyári családnapiakra, hogy tulajdonképpen nyaralni megyünk egy kis lelki programmal fűszerezve. Ugyan lelkünk látszólagos békéje nagyon felfordult az ott hallottak hatására, de a hét végére sok minden letisztult, és akkor ott, menthetetlenül „megfertőződünk”. Életünknek egyre inkább meghatározójává vált ez az értékrend.

Kezdetben minden erőnket az kötötte le, hogy a mindennapi életünket egyre job-

ban áthassa a Schönstatt lelkesége, és az otthonunkba fogadjuk Máriát. Ez a munka persze most is tart, és valószínűleg nem is lesz vége soha, de talán már látszik rajtunk, hogy másként élünk, gondolkodunk bizonyos dolgokról, mint a körülöttünk élő házaspárok. (Néhányan még a plébániai közösségből is furcsa csodabogaraként tekintenek ránk, ami nem baj.)

Nagyon nagy örömet, és persze nem kevesebb felelősséget jelent, hogy csatlakozhattunk az első apostolképzős csoporthoz. Ezzel még szorosabbá vált a kapcsolatunk a schönstatti Szűzanyával.

A többi házaspár pedig nagyon nagy erőt és támogatást jelent, életük példájával megerősítenek bennünket, erőt merítünk és sokat tanulhatunk tőlük. Az apostolkodásunk több területre terjed ki. A legfontosabbnak a családon belüli apostolkodást tartjuk, amely egyben – úgy tűnik – számunkra a legnehezebb. Igyekszünk a gyermekeinket úgy telergetni, hogy a szeretet farkasaiként megállják a helyüket ebben a zavaros világban. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy az életünk az evangéliumot tükrözze. Arra törekszünk a családon kívül és belül egyaránt, hogy a mindennapjaink megélése egyértelműen mutassa az elkötelezettségünket. A sűrke hét-

köznapokat kell a szeretet sok-sok apró cselekedetével úgy átítatnunk, hogy ne csupán karikatúrái legyünk a kereszténységnek. Nem beszélünk lépten-nyomon a vallásosságunkról, de az adott szituációban mindig nyíltan kiállunk a hitünk értékei mellett. Erre az utóbbi időben egyre több alkalmunk is nyílt és nyílik.

Amikor még csak készültetek a házasságotokra, hány gyermek vállalására gondoltatok? Milyen jó családi minták álltak előttetek? Amikor a Jóisten újra és újra megkérdezett erről benneteket, hogyan alakult a készségeitek? Könnyen tudtatok „igen”-t mondani egy jelentkező kis ÉLET-re? Milyen külön ajándékokat kaptatok a gyermekek várása közben? Milyen nehézségek merültek fel, s azt hogyan sikerült, hogyan sikerül megoldanotok?

Amikor a közös életünket tervezgettük, természetesen szóba került a gyerekek száma is. Laciék heten vannak testvérek, mi a bátyámmal ketten. Nemes egyszerűséggel megátlagoltuk, de mivel fél gyerek nincs, ezért felfelé kerekítve úgy gondoltuk, hogy öt gyerkőcöt szeretnénk. Mondanom sem kell, milyen arcokat láttunk, amikor ezt meghallották tőlünk.

Az Úr azonban próbára tette az elszántságunkat, mert az első gyermekünkre három évet kellett várunk a házasságkötésünk után, és közben egy pici életet el is veszítettünk. Az elsőt aztán két évkenként követte a második, majd a harmadik lurkó. Mivel korban elég közel vannak egymáshoz, nem beszélve az egyéb nehézségekről – úgymint építkezés, rosszul alvó gyerkőc –, bizony nagyon kimerültünk. S mi bármennyire vállaltuk volna a negyedik gyermeket, a Jóisten bölcsen váratott bennünket.

Visszamentem dolgozni félállásba, de már az elején tisztáztam az igazgatóval, hogy még szeretnénk gyermeket. Hívó katolikusként ennek örült, és nem szabott feltételeket. A tanévkezdés után még két hónap sem telt el, amikor rájöttem, hogy újra áldott állapotban vagyok. Nagy volt az örömünk, de a diákok miatt titkoltuk az iskolában. Szaporodtak azonban a gondok, mert nem csak a visszereim okoztak sok kellemetlenséget, de egy felső légúti megbetegedést követően tüdőembólia gyanújával kórházba is kerültem. Ez a várandósság 32. hetében történt, s mivel nem tudták a gyanút kizárni, onnantól vérhígító injekciót kaptam minden nap. Ennek kellemetlenségeit ketten viseltük Lacival: Ő adta, én kaptam a szurit. Onnantól sok fekvéssel, fászlival és gumiharisnyával ugyan, de végig tudtam hordani a babát, és probléma nélkül megszületett Janka lányunk, mindannyiunk nagy öröme. Többi gyermekünk egyébként, amikortól megtudták, hogy testvérük lesz, minden esti imánál azt kérték, hogy a kisbaba egészséges legyen és kislány.

A legfontosabbnak a családon belüli apostolkodást tartjuk, amely a legnehezebbnek tűnik számunkra. Igyekszünk a gyermekeinket úgy telergetni, hogy a szeretet farkasaiként megállják a helyüket ebben a zavaros világban.

Hogyan érzékelitek, miként hat a környezetetekre a ti Jóistenbe vetett feltétlen bizalmatok? Hogyan fogadta a környezetetek egy-egy gyermeketek jelentkezését? És az orvosok?

A környezetünkben mindenki biztos volt benne, hogy ilyen gondok után már nem vállalunk több gyermeket. Mi viszont úgy gondoltuk, ha nincs komoly orvosi ellenérv – márpedig nem volt –, akkor az Úrra bízunk a továbbiakat. Telt az idő, és mi egyre kimerültebbek lettünk. Úgy éreztük, hogy a teljesítőképességünk határán vagyunk. Így amikor jelentkezett az újabb kis Élet, nem tudtuk, hogy az ijedségünk, az aggodalmunk, vagy az örömünk a nagyobb. Az természetesen egy pillanati-

gig sem volt kétséges, hogy szeretettel fogadjuk a kis jövevényt, ha az Úr méltónak tart arra bennünket, hogy ránk bízza őt.

A környezetünk, a szűkebb és tágabb egyaránt, kezdetben teljesen értetlenül álltak a dolog előtt. Emberi ésszel teljesen felfoghatatlan volt számukra, hogy miért van szükségünk még ERRE a gyermekre is, hiszen van már négy egészséges gyermekünk.

Mit akarunk még? Nekünk azonban telje-

sen egyértelmű volt a válasz: a házasságkötésünkkor azt ígértük, hogy elfogadjuk a gyermekeket, akikkel Isten megajándékoz bennünket. Ez a kijelentés, bár komolyan gondoltuk, most kapott igazán értelmet, így határozottan ki is álltunk a meggyőződésünk mellett.

Volt arra példa, hogy Laci az iskolában, nem vallásos kollégák cinikus megjegyzéseire állt ki a hitünk mellett. Mondhatjuk, többek nagy megdöbbenésére. Azt vette észre néhány ilyen beszélgetést követően, hogy a kollégák kezdenek kicsit más szemmel nézni rá. A magukat vallásosnak tartók elégedetten nyugtázták, hogy végre valaki abban a környezetben is színt mer vallani, a többiek csodálkozva, de egyszersmind elgondolkodva fogadták az „apostolkodást”.

Többen bolondnak néznek bennünket, de ez már nem újdonság, hiszen a szemükben már a harmadik gyerek vállalása sem normális dolog. Mi viszont büszkén viseljük a „csörgősipkát”. Az orvosaim szerencsére nem aggodalmaskodtak túl sokat, inkább elővigyázatosabbak lettek (ezt a várandós időszakot rögtön az elejétől kíséri a reggelenkénti injekció a pocak bőre alá). Amiatt viszont elég sok kritikát kaptam, hogy így bőven a 35. életévem fölött határozottan és kitartóan utasítottam vissza a genetikai célú magzatvízvételt. Bár az indokaimat – miszerint fölösleges procedúrának tartom az egészséget, mert egy esetlegesen beteg gyermeket is kihordok, és szeretettel felneveljük – nem értették, de kénytelenek voltak elfogadni.

Röviden mutassátok be a plébániai közösségeket is! Mi a megbízatásotok ott?

Nagy megerősítés nekünk, hogy vannak olyan, számunkra mérvadó közösségek, akik bátorítanak és biztatnak bennünket, és gyakorlati segítséget is nyújtanak.

Ha a problémát saját erőnkől nem tudjuk megoldani, mindig kapunk segítséget, de csak annyit, amennyi éppen szükséges. Sem többet, sem kevesebbet.

Ilyen a máriabesnyői egyházközség, ahová már több éve tartozunk, bár nem ott lakunk. Talán a sok fiatal házaspár annak is köszönheti a hitét, hogy egy nagyon élő közösséget épített fel Gáspár István plébános atya. A mai világban nem túl gyakori, hogy itt a nagycsaládosok száma lassan nagyobb, mint az egy- és kétgyermekeseké, és nem ritka a négy, öt gyermek, sőt van, ahol hat, hét poronty is van a családban. Fantasztikus élményt jelent, amikor egy-egy rendezvény: családtábor vagy akár csak a szentmisék után egymásra találunk a gyerekek. Megtelik étellel a plébánia udvara, a felnőttek beszélgetnek, a gyerekek játszanak, ritkán siet el valaki. Nagyon jó oda tartozni.

Emlékszem, amikor Janka lánnyal való várandósságom alatt kórházba kerültem, az egész közösség értünk imádkozott. Hihetetlen ereje volt, én még soha nem tapasztaltam addig a közösségi ima hatalmas erejét. Azóta is gyakorlat, hogy hordozzuk egymást az imáinkban – legyen szó betegségről vagy egyéb nehézségről. A sok kis közösség (kismamák, Mécs, férfiközösség stb.) egységesen áll a nehézséggel küzdő családok mögött.

Nehézség pedig gyakran adódik nálunk is. Ezek a legkülönbözőbb természetűek: anyagi, egészségi vagy a mind gyakrabban jelentkező kimerültség. Mégis úgy érezzük, hogy mindig kapunk segítséget, és sokszor olyan gondjaink is megoldódnak a Gondviselés által, amelyet nem is vártunk volna. De mindig csak annyi segítséget kapunk, amit a saját erőnkől már képtelenek lennénk megoldani. Sem töb-

bet, sem kevesebbet. A gyermekeinket minden nehézség ellenére csodálatos ajándékként éljük meg. Szoktuk is viccesen mondani Lacival, hogy nekünk fölösleges lottózni vagy egyéb más szerencsejátékot üzni, mert mi már négyszer is (illetve hamarosan ötszörre) megütöttük a főnyereményt. Mi csak azért imádkozunk, hogy méltóak legyünk a feladatra, és úgy tudjuk felnevelni ŐKET, hogy az Úrnak öröme teljék bennük.

Laci, akolitusi megbízatásod hogyan sikerül ellátnod? Hogyan fér bele ez a szolgálat az életetekbe? Sikerül-e az egész családnak hordozni ezt az új hivatásod?

Az akolitusz szó hivatalos jelentése: oltárszolga. Ha emberek beszélgetésében elhangzik az „oltárszolga” szó – legyen vallásos vagy nem vallásos ember –, rögtön a sekrestyés néniire vagy a sekrestyében sürgő-forgó személyre gondol mindenki. A valóság viszont egészen más. A szó értelme maradt, de a vele járó szolgálat változott. Egyházmegyénk, vele együtt a plébániák és közösségeik megújulásának folyamata zajlik a Váci Egyházmegyében. A cél: megkeresni minden plébánián azokat a személyeket, akik „kovásza”, mozgatói lehetnek a megújulásnak a közösségek szervezésében, a hitük megújításában, akik hivatást éreznek az egyház iránt. Lenni és tenni. Közelebb kerülni a Jóistenhez, levetni a rossz szokásainkat, és Jézus követőivé válni. Ilyen szolgálatra kaptam felkérést én is az atyától.

Beszéltük Évával itthon, hogy belefér-e még a sok meglévő feladat mellett az időnkénti apahiány? Sok-sok töprengés után úgy gondoltuk – közösen –, hogy megpróbáljuk. A feladat kihívás, hiszen időt vesz el a családtól, s a hiányt nehéz pótolni. Ha ez nem egy ember ügye, hanem átforgatható ügy, hogy az egész család ügye legyen, akkor ebből az egész család profitálhat. Például az első év befejezésével a lektoravatásra az egész család eljött. Egy nagyon szép és meghatározó ünnep volt, mind nekem, mind pedig a családnak, és azt hiszem, büszkék voltak,

A cél: megkeresni minden plébánián azokat a személyeket, akik „kovásza”, mozgatói lehetnek a megújulásnak a közösségek szervezésében, a hitük megújításában, akik hivatást éreznek az egyház iránt.

hogy ott láttak a közel 50 felavatott férfi között. Egyben ez példát és irányt is ad gyermekeimnek. A lelki gyakorlatok után Évával gyakran beszélgetünk annak témájáról, az ott kapott kegyelmekről. A lelki gyakorlatokon vagy a képzéshez tartozó alkalmakkor, amikor lehetőség van rá, hangsúlyozom és kimondom, hogy akkor ér bármit is az én lelki töltődésem, ha a „másik felem” is töltődik. Ha megbeszélésre vagy szentségimádásra megyek, legtöbbször úgy megyek el itthonról, hogy imádkozom értük is. Sajnos nem velük, hanem értük. Valahol minden ember töltökezik. Nekem az egyik hely és lehetőség ez. Előfordult már, hogy a napi 13-14 óra tanítás után, fáradtan hazaérve megpróbáltam bekapcsolódni a megszokott esti programba. A fáradtság miatt másként reagáltam dolgokra, és sikerült megbántani a szeretteimet. Sikerült azt elfogadni mindenkinél, hogy ilyenkor nem mindenáron kell hazarohannom, hogy többet lehessen a családdal, hanem hasznosabb, ha inkább még ottmaradok a szentségimádáson és imádkozom.

A pápára figyelünk

Az emberi család: a béke közössége

Részlet XVI. Benedek pápa üzenetéből a béke világnapjára

Az új év kezdetén szeretném mindenkinek eljuttatni őszinte jókívánságomat, üzenetemmel szeretnék békét és reményt kívánni minden embernek az egész világon. Közös elmélkedésünk témája, amit üzenetem címéül választottam, és ami a szívemhez különösen is közel áll: *az emberi család: a béke közössége*.

Az egyének közösségének első megjelenési formája éppen az, ami egy férfi és egy nő egymás iránti szeretetéből fakad, akik úgy döntenek, hogy örökre együtt lesznek, hogy együtt új családot alkossanak. Ám a Föld népei is arra hivatottak, hogy szolidáris és együttműködő kapcsolatokat létesítsenek egymással, minthogy az emberiség egyetlen családjának tagjai: „Az összes nemzet ugyanis egy közösség, közös az eredetük, hiszen Isten népesítette be az emberi nemmel a föld színét” (vö. ApCsel 17,26), és ugyanaz a végső céljuk is: Isten.”¹

Család, társadalom és béke

1. [...]

2. A férfi és nő házasságán alapuló² természetes család mint az élet és a szeretet bensőséges közössége, „a személy és a társadalom »humanizációjának« elsődleges helye”³, „az élet és a szeretet bölcsője”⁴. Ezért joggal nevezzük a családot az első természetes közösségnek, „isteni intézménynek, mely valamennyi társadalmi szerveződés prototípusa, a személy életének alapját alkotja”⁵.

3. Valóban, az egészséges családi életben megtapasztaljuk a béke néhány alapvető alkotóelemét: a testvérek közötti igazságosságot és békét, a szülők által megtestesített tekintély szerepét, a gyengébb családtagok – kicsik vagy betegek vagy idősek – szeretetteljes szolgálatát, a kölcsönös segítségnyújtást az élet szükségleteiben, a másik elfogadásának és – ha arról van szó – a megbocsátásnak a készségét. Ennél fogva a család az első és pótolhatatlan nevelő a békére. Nem meglepő tehát, hogy a családban elkövetett erőszak különösen is elfogadhatatlan. Amikor azt mondjuk, hogy a család „a társadalom első és eleven sejtje”⁶, akkor lényeges dolgot állítunk. A család azért is a társadalom alapja, mert lehetővé teszi, hogy meghatározó tapasztalatokat szerezzünk a békéről. Ebből következik, hogy az emberi közösség

nem mondhat le arról a szolgálatról, amit a család végez és nyújt. Hol érezhetné meg jobban a formálódó ember a béke sajátos légkörét, mint abban a „fészekben”, amit a természet készít számára, ahonnan származik. *A család szókincse: a béke szókincse.* Mindig ebből kell merítenünk, hogy ne felejtjük el a béke szókincsét. A nyelvezet átalakulásával a társadalom nem veszítheti el azt a „nyelvtant”, amelyet minden gyermek elsajátít az édesanya és az édesapa gesztusaiból és tekintetéből, még mielőtt megtanulná a szavaikból.

4. Mivel a család kötelessége, hogy tagjait nevelje, *sajátos jogokkal rendelkezik.* Az *Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata*, amely egy valóban egyetemes értékű jogkultúra vívmánya, megerősíti, hogy „a család a társadalom természetes és alapvető sejtje, és joga van ahhoz, hogy a társadalom valamint az állam védelmezze őt”.⁷ A Szentszék maga is elismerte a család különleges *jogi méltóságát* azzal, hogy közzétette a *Családjogi Chartát*. [...] A család jogainak tagadása vagy korlátozása, elhomályosítva az emberre vonatkozó igazságot, a béke alapjait is veszélyezteti.

5. Ezért aki – még ha tudtán kívül is – támadja a család intézményét, törékennyé teszi a békét az egész nemzeti és nemzetközi közösségben, mert meggyengíti *a béke legfőbb „ügynökségét”*. Ezen különösen érdemes elgondolkodni: mindaz, ami gyengíti a férfi és a nő házasságán alapuló családot, közvetve vagy közvetlenül gátolja azt a készséget is, hogy felelősséggel befogadjanak egy új életet, és elsőszámú felelősei legyen gyermekeik nevelésének, mindez objektív akadályt jelent a béke útján. A családnak otthonra, munkára van szüksége, a szülők otthon végzett tevékenységének megfelelő elismerésére, a gyerekeknek iskolára van szüksége, és mindenkinek egészségügyi alapellátásban kell részesülnie. Ha a társadalom és a politika nem kötelezi el magát, hogy segítse a családot ezeken a területeken, akkor megfosztja magát attól a lényeges erőforrástól, amely a békét szolgálja. Különösen az óriási nevelő erővel rendelkező tömegtájékoztató eszközöknek van rendkívüli felelősségük abban, hogy elősegítsék a család tiszteletét, hogy bemutassák annak reményeit és jogait, és előtérbe állítsák szépségét.

¹ *Nostra aetate*, Nyil. 1.

² Vö. II. Vat. Zsin., *Gaudium et spes*, Ap. Konst., 48.

³ II. János Pál, *Christifidelis laici*, Ap Konst. 40: AAS 81 (1989) 469.

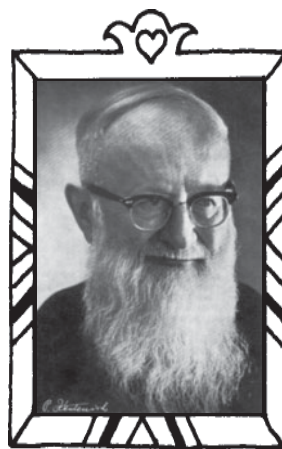
⁴ Uo.

⁵ Igazságosság és Béke Pápai Tanácsa, *Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma*, 211.

⁶ II. Vat. Zsin., *Apostolicam actuositatem*, Dekr 11.

⁷ 16/3. cikk.

⁸ Családok Pápai Tanácsa, *Családjogi Charta*, 1983. november 24, Előszó, A.

Kentenich atya tanításából

A KIS ERÉNYEK

„Sokan vannak, röviden felsorolom őket: Más hibáival szemben elnézőnek és késznek lenni arra, hogy megbocsássuk azokat akkor is, ha nem várhatjuk el, hogy velünk is hasonlóan bánjanak; bizonyos tettetése annak, mintha nem vettünk volna észre valamilyen feltűnő hibát, ami, mint látod, egészen az ellenkezője annak a szomorú érdemnek, hogy a rejtett hibát felfedezzük; bizonyos együtt-szenvedés, mely sajátjának tekinti a szerencsétlenek és szorongatottak szenvedését, és egyfajta örvendezés, mely osztozik a boldogok örömeiben, hogy növelje azt; a szellemnek egy bizonyos hajlékonysága, mely ellenkezés nélkül feltételezi társa nézeteiben, ami értelmes és helyes, még ha nem is látta át mindjárt, és amely féltékenység nélkül elismeri a jobb felismerést; bizonyos gondos figyelmesség, mely idejekorán észreveszi a többiek szükségleteit és segít, hogy ne kelljen azok fájdalmát érezniük, vagy megalázó módon segítséget kérniük; nagyszívűség, mely mindig megteszi, amit tud, hogy segítsen és szívességet tegyen, és amely, ha csak keveset tesz is, szívesen tenne sokat; barátságos szívesség, mely meghallgatja azokat, akik terhére vannak, anélkül hogy éreztetné, hogy elege van belőlük, és tanítja a tudatlanokat bántó megjegyzések nélkül; egy bizonyos udvariasság, mely a kötelező illendőség megadásában nem a világ fiainak hamis udvariasságát nyújtja, hanem őszinte és keresztény szívéllyességet.”²

Értelmes hallgatás mindig jobb a szeretetlen igazságnál...

Azért van nagy jelentőségük a kis erényeknek, mert közösségi, biztonságos, mindennapi és értelmes erényeknek kell őket tekinteni. Közösségiek, mert lélekkel hatják át a közösségi életet, sőt, nélkülük nem is lehetne élni azt. Biztonságosak, mert nem hoznak sok dicsőséget, s ezért nem tesznek egykönnyen büszkévé. Mindennapiak, mert a közönséges hétköznapiakon számtalan alkalom van a gyakorlásukra. Fölöttébb értelmesnek kell nevezni őket, mert mindenki tudja tapasztalatból, hogy mások miattunk szenvednek, mi pedig mások miatt.

KRITIKA SZERETETTEL

„A dorgálást nehéz megemészteni. Testvéri szeretetnek (ugyanaz áll az atyai szeretetre) tudnia kell enyhíteni rajta, hogy ne legyen olyan kemény, különben hasfájást okozó éretlen gyümölcshez hasonlít.

A szeretet nem keresi saját előnyét, hanem csak Isten dicsőségét. Keserűség és keménység csak indulatból, hiúságból és büszkeségből fakad.”³

Ha pedig csupán személyes megbántásról van szó, anélkül hogy sérelem érte volna Isten dicsőségét vagy az embertársak javát, akkor az életszentségre törekvő ember nagylelkűen szívesen válaszol egyszerű, szótlán szelídséggel. Találón mondja Szalézi Szent Ferenc:

„Értelmes hallgatás mindig jobb a szeretetlen igazságnál...”

SZELÍDSÉG és IGAZSÁGOSSÁG

Adott esetben szabad és kell is a tévedéssel szemben fellépni. Bizonyítja ezt Szent Pálnak, a népek apostolának példája, aki fellépett Péter apostol félreérthető magatartásával szemben. Ő maga számol be erről: „...szembeszálltam vele, mert rászolgált...” (lásd: Gal 2,11-14). Az egyháztörténelem sok hasonló esetről tud, amikor szentek vallási, tudományos és gyakorlati kérdésekben nagyon komoly szemrehányásokat tettek egymásnak.

Ahhoz, hogy a tévedés és a valótlanság ellen való ilyen bátor fellépés és harc a sze-

retetet ne csak meg ne sértse, hanem növelje és erősítse, Szent Ágoston elvét kell követni: „*Interficite errores, diligite homines!*”

(Semmisítsétek meg a tévedéseket, szeressétek az embereket!)

Az igazságért való bátor kiállásnak nagy jelentősége van egy olyan korszakban, amelyre a szellemi elbizonytalanodás és a valótlán feltevések elszaporodása jellemző. Aki közben nem követ el hibát a szeretet ellen, az nagy tettet hajtott végre. Hísz a szeretet mindig a legnagyobb, és az is marad.

Ne tételezzünk fel továbbá az ellenfélben rossz szándékot vagy tudatos hazugságot, míg csak az be nem bizonyosodik. Végül az ellenérveinknek megbízható, nem zavaros forrásokból közvetlenül beláthatóknak és mérlegelhetőknak kell lenniük, a tévedésben rejlő értéket pedig nyíltan el kell ismernünk.

¹Forrás: Nailis: A hétköznapi megszentelése

² Roberti atya Szalézi Szent Ferenc nyomán

³ Szalézi Szent Ferenc szavai

Élő háziszentély

Egymásért

Háziszentélyük felállítását hosszú évek várakozása előzte meg. Készültek rá. Egyikük tudta, hogy ezzel próbatételeket fognak kapni, és ezért halogatta a háziszentély megalapítását. A másikuk is tudta ezt, de nem gondolt bele.

A házaspár végül elszánta magát. Komoly előkészület után meghívta Schönstatt Háromszor Csodálatos Édesanyját az otthonukba.

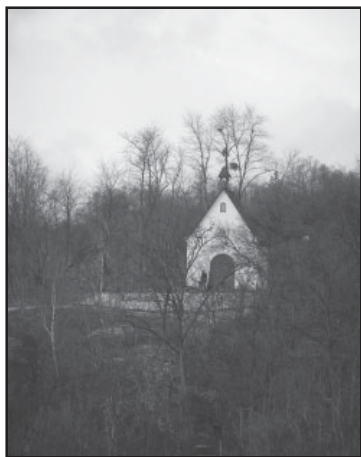
Az égiek már a kép szentelése napján próbának vetették alá a házaspárt. A Szűzanya nem tűr felszíneskedést. A kincseket: az áldást, a szent titkokat, a házastársi szeretetet nem engedi szétszórni. A házaspár az utóbbi időben a könnyen elérhető örömeiket kereste. Már a schönstatti rendezvények is elsősorban társasági eseménynek számítottak, nem pedig házasságuk megerősítését szolgálták. Az önmegvalósítás is fontosabb volt, mint a szerelem. A Királynő tudtukra adta, hogy kapcsolatukat magasabb szinten kell folytatni. Megmutatta, mit veszíthetnek, ha ezt nem teszik meg.

Ekkor hatalmas munka kezdődött el. A több órás – sokszor félnapos, egynapos – házastársi beszélgetésekhez időt adott a Gondviselés. A házaspár ezt megelőzően évek óta nem volt sehol kettesben, most egymás után háromszor is elutazhattak.

A rengeteg külön töltött nap után most csak egymással vannak, addig nem nyugszanak, míg vissza nem adják egymásnak az érzelmeiket. Azokat az érzelmeiket, amelyekről ismertek voltak. Amelyek a házasságuk szent alapjai voltak. Amelyekben gyermekeik – akik most megilletődve figyelnek – fogantak. Amelyek az életüknél is fontosabbak voltak. És amelyeket most mintha feneketlen kútba töltenének – akkora már bennük a hiány.

A háziszentélyt mindenhol viszik magukkal. Imádkoznak. Kérik az Égieket: ahol a szeretetük hiányos, ott pótolja Krisztus az Ő tökéletes szeretetével. Újra és újra hívják Jézust a házasságukba, ahogy Tilmann atyától tanulták, hogy isteni erejével egyesítse a szívüket.

Most először imádkoznak Szent Józsefhez. Kérik az Égi házaspárt, hogy segítsen a földi házaspárnak. Az egység újbóli megteremtéséért küzdenek. Reménykednek. Már tudják, hogy ez az új egység magasabb szinten valósul majd meg, mert a Szűzanya teljes odaadást követel tőlük egymás iránt.

Ez a küzdelem kitisztít mindent. Isten kegyelmi terve bontakozik ki a kavargó érzelmek örvényéből. Bízunk benne, hogy minden lecsendesül, és csak ez marad meg:

Az Isten által egymásnak teremtett két ember, aki már fölismerte, hogy házasságuknak mi a sajátos küldetése, és azt hogyan élhetik meg.

A gyermekek, akik megtapasztalták, hogy az ember megharcol a kapcsolatáért.

A szentély: amely a család központja.

S hogy mit jelentett Tilmann atya szava, amikor azt mondta: „A Szűzanya hatalmas asszony.”

Mária, a család Anyja és Királynője, kérünk Téged!

Élj és működj a mi családjunkban is! Jöjj hozzánk, hozd el nekünk Krisztust, és segíts nekünk, hogy a házasság szentségének kegyelméből élhessünk!

Légy Anyánk és Nevelőnőnk! Alakítsd családjunkat a názáreti Szent Család példájára családi egyházzá, a hit, az otthonosság és a biztonság helyévé! Hadd legyünk egyek a szeretetben és hadd legyünk türelmesek és megértők egymással!

Adj erőt, hogy a szabadság és a tisztaság, az öröm és a béke légkörét tudjuk ápolni!

Alakíts minket, szülőket olyan apákká és anyákká, akik mindenek előtt példájukkal mutatják az utat! Segíts, hogy védjük az induló életet, és mindegyik gyermekünket elfogadjuk olyannak, amilyen!

Segíts, hogy szolgálhassuk mindegyik gyermekünkénél azt a hivatást, melyet Isten helyezett a szívébe!

Segíts, hogy Hozzád hasonlóan mi is készséges igent mondjunk Isten akarataira! Adj világosságot sötét óráinkban, erőt a nélkülözésben, vigasztalást a szenvedésben!

Segíts, hogy házuk szentéllé váljon, ahonnan szeretet, béke és öröm sugárzik, hogy a jövő egyházának építőkövei lehessünk!

A család Anyja és Királynője, Neked szenteljük magunkat.

Áldd meg és védelmezd családjunkat!

Ámen

Otthonra találtunk

Merjünk nagyot álmodni

Esküvőnk után a plébánia jóvoltából költözhattünk egy 31 m²-es lakásba. Nemsokára kiderült, nem csak ketten fogunk itt lakni 9 hónap múlva. Nagyon jó, hogy bár kicsike, de mégis az otthonunk lett egy ideig. Határtalanul hálásak voltunk a jó szomszédokért. De tudtuk, ez nem lehet a végső megoldás.

A csodák az életünkben már évekkorábban kezdődtek, azzal, hogy volt miből kiindulnunk. Andris főbérője lett egy budapesti önkormányzati lakásnak, én pedig örököltem egy hétvégi telket. Nagyon türelmetlenkedtem, mikor lesz már saját, igazi otthonunk. Hirdetéseket néztem, érdeklődtem. Aztán végre eljött az idő, amikor kiderült, hogy olcsón meg lehet vásárolni a budapesti lakást.

Nagy álmunk volt: mindenképpen családi házat szerettünk volna. De mégsem mertünk túl nagyot álmodni, ezért csak a környező falvakban keresgéltem annak ellenére, hogy nincs autó. Egy szerdai délelőttön olvastam egy hirdetést, hogy abban az utcában, ahol gyerekkoromban laktam, felújítandó ház eladó. Végignéztem gondolatban az utcát, melyik ház lehet annyira ócska, hogy ilyen olcsón adják... Nem tűnt egyik sem nagyon rossznak. Ezért 10 perc alatt gyerekvagyázót szerveztem, biciklire ültem és megnéztem a házat. Aztán hazarohantam, felhívtam egy csoporttársunkat a földhivatalban, aztán egy ügyvédet kerestem. Mire a férjem hazaért délután a munkahelyéről, már elkezdtem szervezkedni. Gyorsan „lefoglaltuk” magunknak a házat. Igaz, a látszat csalt, tényleg nagyon fel kellett újítani, fél év kemény munkába és pár millióba került. Rengeteg „véletlen” történt velünk ebben az időszakban, néhány fontosat felsorolok:

Egy héten belül foglalták le a budapesti lakást és a telket is, azon a héten foglaltuk a házat.

A végleges eladások is egy héten belül zajlottak. A házuk megvétele előtti délután viszont kiderült, hogy 500.000 Ft hiányzik még. Persze rájöttünk, hol csúszott el a számítás, félreértettük az egyik rokon adományát. Nagy izgalom volt. Telefonok jobbra-balra. Végül valaki titokban kisegített minket. Ezek akkor történtek, amikor megkaptuk Andris egyik szentéletű barátjának, Hetényi Varga Károly bácsinak a halálhírét. (A másik ilyen halálhírről kapcsolatos

Fontos számunkra, hogy minél többen eljöjjenek hozzánk, hogy vendégként otthon érezzék magukat.

élményünk, hogy amikor Andris lelkipásztorja, Lénárt Ödön atya meghalt, akkor kaptunk értesítést arról, hogy lesz munkahelye két hónap munkanélküliség után...)

A felújításban rengeteg kétséget kaptunk, százezreket spóroltunk rokonaink és barátaink segítségével.

Az utcában, a környéken lelkileg is otthonra leltünk.

Az ablakunkból szép a kilátás, és nem lehet elégnél építkezni. A kilátás része az a kilátó, a Pinty-tető, ahová megismerkedésünk idején az első soproni látogatás alkalmával vittem el Andrist kirándulni. Nagyon gyakran látunk szívárványt, számunkra a jó Isten örök szeretetének jelét.

Kevés bútorunk volt. A beköltözéskor mégis szállítottuk a teljes gyerekszobabútort, pár hét múlva a nappali bútorát (sokan kérdezték, hogy direkt ide készítettük?), valamint a franciaágyat a matracokkal. Mindezt kaptuk, mert másnak nem kellett már. Lassan mi is hasonlóképpen adakozunk.

Még mindig sok a munka, előttünk áll egy tetőcsere a tetőtér-beépítéssel, hogy legyen elég hely a gyerekeknek. Azt gondoljuk, szép családi

élettel, sok gyerek nevetésével, boldog pillanatokkal kell megtöltenünk otthonunkat. Állatokat is tartunk, veteményezünk, és játékokra is marad idő. Fontos számunkra, hogy minél többen eljőjenek hozzánk, hogy vendégként otthon érezzék magukat. Van egy vendégkönyvünk, ahová azok írhatják be a nevüket, akik legalább egy éjszakát itt töltöttek. Örülünk, hogy a rokonok, barátok, családok és egyedülálló jól érzik magukat nálunk. A kapunk és a bejárati ajtónk is mindig nyitva áll számunkra!

Örülünk, hogy a rokonok, barátok, családok és egyedülállók jól érzik magukat nálunk. A kapunk és a bejárati ajtónk is mindig nyitva áll számunkra!

Szeretetszövetségben

Házastársak – sokszemkőzt

„Nyolc óra munka, nyolc óra pihenés, nyolc óra szórakozás” – harsogta évekkel ezelőtt az ismert sláger, és a jelek szerint ma is sokan egyetértenek (vagy legalábbis egyetérteneznek) ezzel az „időbeosztással”. Meg kell hagyni: ideális. A találkozó, amelyről az alábbiakban szólok, valamelyest beleilleszkedik, de plusz töltete is van: családközelség, nyitottság, lelki feltöltődés, amelyről aránylag kevés szó esik manapság.

Az Arad-Ségárról, Kürtösről, a Brassó megyei Kőhalomról, a Balaton-felvidéki Óbudavárról, a németországi Schönstatti Márianővérek Világi Intézményéből érkezőket a temesvári illetőségű, fiatal Böbe nővér fogadta az erzsébetvárosi Salvatoriánus rendházban, ahol az elmúlt péntek estétől vasárnap délutánig gyermekes családok ismerkedtek, beszélgettek meghitt, kellemes légkörben. Miről? A család intézményéről, a házastársi összetartozásról, az együttélés buktatóiról, a válások ártalmairól, a szülői példaadás erejéről. És mindez az életben látottak, tapasztaltak, a megélés prizmáján keresztül, hiszen a mindent megszipító ifjúkori szerelem ünnepnapjaitól elválaszthatatlanok a sűrke hétköznapiak, amikor csakis az egymásra figyelés, a tapintat, az őszinte beszélgetés, a gyermekek iránti közös felelősségérzet segít áthidalni a nehézségeket.

...szükséges, hogy a szülők keressék a környezetükben élő családok ismerettségét, teremtsék meg a találkozás lehetőségét, hogy az úgynevezett bonyolult, rázós kérdéseket is megbeszéljék.

Velük beszélgettünk. Ők igent mondtak a házasságra, a családra, a boldogságra

A schönstatti családnapi mintájára szervezett találkozó Romániában még gyermekcipőben jár, de mert van, aki felkarolja, jövősnak ígérkezik – mondotta Böbe nővér. Ebben bízik a Kőhalomról jött Nóda házaspár, István és Erzsébet, és a Fekete házaspár, János és Mercedesz, akik közel húsz évvel ezelőtt fogadtak hűséget egymásnak, gyermekeik vannak, és a család intézményét biztos alapnak tekintik. Most első alkalommal találkoztak a schönstatti szellemiséggel, lesz miről beszámolniuk otthon – mondták.

Az elidegenedés a családokban is érezhető

Az arad-ségai Diaconescu Lucian, mérnök és fogtechnikus felesége, Márta két és fél éves Hanna kislányukat is magukkal hozták erre az alkalomra, az ő életüktől már nem idegen Schönstatt üzenete. A temesvári Marienheimban júliusban szerve-

zett találkozón is részt vettek, aradi barátai, munkatársaik körében már akkor felvették annak a gondolatát, hogy találkozókat szervezzenek, mentsék a hagyományokat, hozzák közelebb a fiatalokhoz mindazt, amire érdemes jövőt építeni.

Sajnos az elidegenedés a családokban is érezhető: az elvált szülők gyermeke rendszerint elfordul attól a szülőjétől, aki elhagyta a családot, úgy érzi, őt is megtagadta, ki-

semmizte. Szétszakadt az a háló, amely a közös szülői szeretet biztonságát nyújtotta. Tudok olyan nagymamáról, aki nem ismeri a saját unokáját, mert a válás után eltűnt tőle, vagy elköltöztek a közelébe, ő azonban vágyakozik utána, szíve minden szeretetét neki adná... – sorolta a szomorú példákat Márta.

A kürtösi Piklor-Pusa László és Melinda hatévi házasságának, szeretetének gyümölcse a két éves Larissa és a születendő testvérke... A kedves fiatal házaspár szerint a mindennapokban tapasztalt rossz hatásokat nagyban ellensúlyozhatná a média is, de nem teszi. Sőt, sok film, kiadvány szinte „népszerűsíti” a házasságon kívüli laza kapcsolatokat, a szabadosságot, a meg nem értést, az erőszakot. Milyen érzést vált ki ez és milyen következtetésekre jogosítja a fiatalokat?! Ezért is szükséges, hogy a szülők keressék a környezetükben élő családok ismeretségét, teremtsék meg a találkozás lehetőségét, hogy az úgynevezett bonyolult, rázós kérdéseket is megbeszéljék.

„Építésről van itt szó, nem bontásról!”

A vendéglátók részéről Kőnig Ferenc és Lavínia, Baschant Csaba és Andrea segített Böbe nővérnek a találkozó szervezésében. A fiatal házastársak jelenléte nem véletlenszerű, nyáron is részt vettek, és ezután sem fognak hiányozni a családnapokról – erősítették meg beszélgetésünk során. „Építésről van itt szó, nem bontásról!” – fogalmazott stílusosan Kőnig Ferenc, ami elismerő nevetést váltott ki a hallgatóságból, hisz a véleménynyilvánítónak műépítész a szakmája...

A Balaton-felvidéki Óbudaváron erős Schönstatti Család Központ működik. 1985-ben mindössze 5 családdal indult, és ma már évente, egyhetes turnusokban, eddig összesen kb. négyszáz család (férj, feleség, gyermek) fordul meg itt, előadásokat hallgat, közös és kiscsoportos beszélgetéseken keres választ azokra a kérdésekre, amelyek foglalkoztatják. A felnőttek napi programja idején a gyermekekkel önkéntes fiatalok játszanak, szórakoztatva nevelnek, és ez az időszak felejthetetlen élményekkel ajándékozta meg a résztvevőket. Erről a Gódány házaspár, Róbert és Rita beszélt nekünk, akik negyvenévi házasságuk alatt sokat megélték. „Ötvenhatos” magyarok lévén, huszonnégy esztendeig éltek Ausztriában, de visszahívta őket a régi otthon, saját nemzetük, akikhez tartoznak. Öt gyermeknek és tizenkét unokának örül a szívük, három kis csöppség megszületését most várják, velük nyert teljességet, értelmet az életük. Nem a hangzatos kinyilatkoztatások, a rábeszélések győzik meg az embereket a schönstatti szellemiség csodás voltáról, hanem annak megélése, a szülők példaadása. Szeretetszövetség az övék és mindazoké, akik Schönstatt szelleme szerint élnek, ezt szeretnék átörökíteni az utánuk jövőknek – hangsúlyozták a Gódány szülők.

Egyházi szertartás keretében lelkipásztori áldás erősítette meg ezt a szeretetszövetséget: Ft. Kapor János majláthfalvi plébános, a Schönstatti Papi Liga tagja a Salvatoriánus rendház kápolnájában imádkozott együtt a jelenlévő családokkal.

Búcsúzóul mi mást kívánhatna nekik e sorok írója, mint azt, hogy a családnapokon hallottak visszhangra találjanak a különböző településeken, a házastársak őrizték a családi tűzhelyet, kívánjanak maguk köré gyermekeket, és legközelebb többmagukkal legyenek jelen a Nő-Család-Otthon oldalon.

Az elmúlt év augusztusában közülük két erdélyi család vett részt Óbudaváron a Családnapokon.

forrás: *Nyugati Jelen – polgári napilap*

Megjelenik Arad, Fehér, Hunyad, Krassó-Szörény és Temes megyében XVI. évfolyam, 4545. szám • kedd • 2006. november 7.

Úton hazafelé

*Csermák Péter,
a Schönstatt Atyák magyar növendéke mesél
saját és évfolyamtársai szívtemájáról,
az otthonteremtésről*

11. Rész – folytatás –

tt van a mi hazánk, ahol valaki szívében otthonra találunk.

A családban például az **édesanyánál**. Ő nagyon fontos szerepet játszik a lakás otthonosságának kialakításában. Ha nehézségekkel küszködünk, ha nagy öröm ér minket, hozzá mindig mehetünk, mert meghallgat, és velünk érez. Az édesanyánk a legelső, aki a születés után mindannyiunknak biztos helyet, meleget, szeretetet ad. Őnála éreztük legelőször otthon magunkat, és erre az első otthonélményre épül minden, amit most az „otthon” szóval összekapcsolunk. Női lényükből fakadó mély beleérzőképességük és odafordulásuk gondoskodik arról, hogy a lakásban otthonos, jó légkör uralkodjon. Ha az anya sokáig nincs otthon, mindenki érzi, hogy hiányzik valami.

Természetesen az **édesapa** is fontos szerepet játszik. Ő szilárdságot, biztonságot és rendet visz a családba. A családtagok a vele eltöltött idő alatt megérik atyai, gondoskodó szeretetét. Bölcs tanácsai, okos útmutatása és irgalmas türelme fontos mindenkinek. A gyermekek kezdetől fogva nagy figyelemmel tekintenek az édesapára, aki magyarázataival kitágítja a horizontot, bevezetést ad a szellemi és a gyakorlati élet rejtelmeibe.

Az otthon ott van, ahol anya és apa van – legalábbis a gyerekek számára. Mikor elhagyjuk az atyai házat, más kapcsolatok válnak fontossá: **a mély barátságok, a testvéri összetartozás és a házastársi kapcsolat**. Itt egyenrangú kapcsolatokról van szó: a szeretett embert beírom a szívembe, és kölcsönösen otthon érezzük magunkat egymásnál. Érdekes elgondolkodni azon, hogyan is jön mindez létre.

A kapcsolat alapja a teljes bizalom és a nyíltság: lehetek teljesen önmagam, elmondhatom minden gondolatomat, mert a köztünk levő kapcsolat igaz és őszinte. Biztos lehetek benne, hogy a másik a legjobbat akarja nekem, és ebben a hitben még a kritikát is szívesen elfogadom. Így növekszünk mindketten érettségben és szeretetben. Aztán ha jönnek a nehézségek, hazamehetek hozzá, kipihenhetem

magamat nála. És ha nem tudom már, hogy merre van előre, ő segít, ha elfelejteném, akkor ő jön, és **visszadúdolja nekem a szívem dallamát**.

3. „Az otthon szeretet abban áll, hogy a környezetemet az énembe felveszem. Az ember ős-otthona – pszichológiailag nézve – az ember saját maga. Az ős-otthonom – teológiailag nézve – Isten. Ha az énem annyira beleolvad Istenbe, hogy ez a két nézet egybefolyik, akkor talál az ember teljes értelemben vett otthonra.” (Kentenich atya)

Mit üzen ezzel számunkra Kentenich atyánk?

Az egyik oldalon az otthonteremtés – pszichológiailag nézve – egy én-központú művelet. Helyeket, személyeket igyekszem megismerni, megérteni, megszeretni és befogadni; „a környezetemet az énembe felveszem”. Erről volt szó eddig, ez egy fontos és szép feladat. Ez azonban

önmagában kevés, tovább kell lépnünk, mert a másik oldalon ott van egy otthon, mely Istennél van. Ha valakinek igazán otthont szeretnék adni a szívemben, törekednem kell arra, hogy közel kerüljek ahhoz, aki minden otthon eredete, magja és melege, hiszen szívem otthona Isten nélkül nem nyújt igaz szeretetet, örök értékeket, biztonságot. Ha sikerül ezt a két otthonfelfogást összeolvasztani, a szívem igazi otthonná válhat. Fontos és szükséges, hogy emberileg megtegyünk mindent, de végső soron Isten az, aki a leglényegesebbet hozzáadja: az otthonteremtés kegyelmét.

Ahol az otthonosság érezhető lesz, ott Isten velem van. Ha valahol jó légkör alakul ki, és mindenki érzi az otthon melegét, a szeretet áramlását, akkor nyugodtan hálát adok, és csendben, magamban kimondom: Igen, a Jóisten ma megint csodát művelt, áldott legyen az ő neve!

Ebben a fényben pillantsunk vissza az első két pontra. Először (a múlt számban) a hely fontosságáról volt szó. Most már sejtjük, hogy szükségünk van az otthonunkban egy olyan részre is, ahol **Istennek adunk helyet**. Kiválasztok egy szép sarkot, és berendezem vallásos érzéseim szerint. Így lakásom sokkal gazdagabbá válik: Isten helyet kap nálam. Isten, aki az otthonosság kegyelmét adja, nálam lakik. Ha elidőzöm a háziszentélyemben, akkor a vele való kapcsolatomat építem, és ezzel együtt lakásom otthonosságáért is teszek valamit.

A karácsonyi időszakban a szent családra figyelünk. **Mária** megszüli isteni gyermekét, és az istálló felett felragyog a csillag. A menny és a föld összeér, az isteni kegyelem, béke és szeretet érezhetővé válik.

Három évtizedre rá Jézus a kereszten édesanyjára bíz minket: „Nézd a te fiad!” (Jn 19,26). Mária azóta gondoskodó szeretettel tekint ránk, gyermekeire. Ahogy annak idején Betlehemben, az én otthonomat is lélekkel áthatottá szeretné tenni. Felajánlja nekem a szívét, és a szeretetszövetségben környezetemet meleg otthonná változtatja. Ha elfáradok vagy kétségbeesem, akkor ő magához ölel, és mint egy jó anyánál, nála kipihenhetem magam.

Mennyei édesapánk szintén fontos az otthonteremtésnél. Őrá tekintve kisgyermeknek élem meg magamat. Atyai kezében biztos helyen vagyok: Ő nap mint nap gondoskodik rólam, táplál és védelmez. A vele való kapcsolatban rácsodálkozom nagyságára, hatalmas és nagyszerű tetteire. Ő az én irgalmas Atyám, aki égi országot készített számomra, ahová engem **hazavár...**

Minél jobban otthon vagyunk mennyei szüleinknél, annál alkalmasabbá válnak arra, hogy szívünk szeretteink otthonává váljon.

A kérdést újra feltesszük: mit tehetünk azért, hogy az égi hazát számunkra és szeretteink számára már itt a földi életünkben megvalósítsuk?

Fontosak a helyek és a személyek, és fontos, hogy törekedjünk kötődések és kapcsolatok kialakítására. Mégis, ha Isten az otthonunk melegítő tüze, akkor mindenképp el kell engednünk a vele való kapcsolatnak a szívünk mélyén: az imádságban, a liturgiában, a lelki életünkben... – minden helyen, minden kapcsolatban, minden nap és életünk minden eseményében.

Utunk hosszú és nehéz, de majd a végén, mikor a mennyei otthonba belépve visszatekintünk, akkor láthatjuk meg igazán, milyen szép volt egy életen át úton lenni hazafelé.

Csermák Péter

www.feuer-der-heimat.de

Női rovat

„Ahol a ragyogó szemek
melegét sugároznak...”
(Kentenich atya)

Egy fiatal nő írja: *Ha belépek valahova, a tekintetek rám irányulnak, mert nő vagyok, de nem hagyom magam ettől befolyásolni. A légkör akkor változik meg, ha nem akarok közvetlenül hatni rá: befolyásolom a személyiséggel, a nevetéssel, a következetességgel, a stílusommal, a kihívásokhoz való hozzáállással, az igényességgel és a hozzáértéssel is. Érzem, erő árad ki belőlem azáltal, hogy itt vagyok.*

Ha egy erős asszony van a teremben, aki nem dől be a fontoskodásnak, akkor máshogy kell beszélni, más a társas érintkezési forma. A színvonal emelkedik. Ez csak akkor lehetséges, ha magamtól mindig megkövetelem, hogy jobb legyek, ha igényem van a minőségre.

Egy kolléga nemrég az egyik ügyfél magatartása miatti dühén akart könnyíteni a jelenlétben. Már éppen elkezdett szitkozódni, amikor hirtelen abbahagyta, és így szólt: „Most nem mondom el, mert Maier kisasszony itt van a szobában.”

Ha egy nő megváltoztatja a légkört, akkor valami kisugárzik belőle, így a munkahelyen nemcsak hatékony lesz, hanem jól is érzi magát. És ez újra nagyobb teljesítményekre ösztönöz. (...)

Az a kolléga, aki velem egy szobában ül, ezt mondta: „Rég nevettem ennyit, mint veled, mióta itt vagy. A munka újra örömet szerez.” Támogatnunk kell, hogy az emberek örüljenek egymásnak, kedveljék egymást, pozitív dolgokat mondjanak egymásnak, felfedezzék a jót a másokban, és ezt el is mondják (...)

A munkám során fontos, hogy a legrövidebb idő alatt sok, különböző embert megismerjek, akikkel együtt kell dolgoznunk. Ebben segít a kollégáimért mondott ima, miközben észreveszem, hogy megnyílik a szívem. Ez segít, hogy a munkatársaimat jobban megértsem. Érzem, hogy erő árad ki, hogy egy másik dimenzió is jelen van.

A ragyogó szemek nem céltudatosak. Olyan személyiségről beszélnek, aki erős, nem használja ki a befolyását, nem játszadozik a kapcsolatokkal.

A ragyogó szemek olyan nő szemei, aki átlát az embereken, aki tisztán lát, és a tisztaságból indul ki, aki az egész személyiségével másokat magával visz egy magasabb színvonalra: a gondosan ápolt és elmélyített szépsége szintjére,

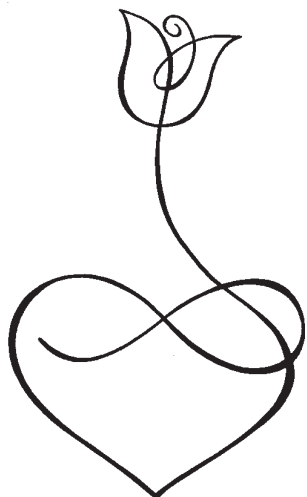
aki vonzza a többieket anélkül, hogy beolvasztaná őket, aki szárnyakat ad, mert a szabadságukat tiszteli,

aki az öröm által képes legyőzni bizonyos primitívséget, aki állandóan ajtót nyit az élet szépségeinek,

aki vonzó és titokzatos egyidejűleg, mert egy új dimenziót közvetít. Olyan nő, aki abban a fényben lakik, ami nem a mienk, de magához vonz, mert végül is egy másik világból való.

Ez a fiatal nő végül ezt a vallomást írja: „Az erőt, hogy egészen és szívesen legyek nő, az Istenanya adja nekem. Örömmel nézem Őt, és úgy hiszem, hogy ez a szemkapcsolat megváltoztat. Vágyom arra, hogy az Ő személyisége legyen az én személyiségem is. Mária ad nekünk az ő egyedi mosolyából, királyi vonzerejéből, sugárzásából, bűvöletéből, karizmájából.”

(A szépség ragyogása, A 2006-os női lelki nap anyaga, Családakadémia-Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 2007. 35–38. o. alapján – szerkesztett, rövidített változat.)

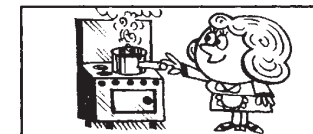

Szilágyi Domokos: Most...

Most, amikor éjfelelig
kell dolgoznom görnyedt-hajolva,
hogy nincsen percnyi pihenés:
most van szükségem mosolyodra.
Most, amikor zúgó fülem
szavak olvadt érceit issza:
most van szükségem nagyon
simogató-lágy szavaidra.
Most, amikor fáradt kezem
törött szárnyú madárként rebben:
most kell, ha csak egy percre is,
hogy megpihenjen a kezemben.
Az átvirrasztott éjszakákat
enyhítse egy-egy pillanat:
hisz ezerévnnyi pihenést ad
mosolyod, kezéd és szavad...

Főzőcske

Áldj meg Uram minket és ezt az ételt,
melyet jóságos kezedből magunkhoz veszünk.
Minden, ami jó, Tőled jön Istenünk,
köszönjük az ételt, mit adtál nekünk.

Burzen sajtkrém (veszélyes!!! – iszonyú finom és nem lehet abbahagyni)

Hozzávalók:

50 dkg áttört tehéntúró, 25 dkg margarin, 2 db rúd sajtkrém (natúr, fokhagymás),
1 kávéskanál bors, 1 kávéskanál majoránna, só, 2 cs. apróra szelt petrezselyem,
5-6 gerezd zúzott fokhagyma

Az összetevőket jól összekeverjük, kis ideig érleljük. Pirítóásra, házi kenyérré,
barna kenyérré kenjük. Bakelit-összejövetelekre is ajánljuk, minden jól csúszik rá!

Almás süti – nagyon gyors és egyszerű (nagy adag)

Hozzávalók:

1 kg liszt, 50 dkg margarin (vékonyra szeletelve), 50 csepp édesítőszer vagy 30
dkg kristálycukor, fahéj, vaníliás cukor

A hozzávalókat kézzel összekeverjük, hamarosan morzsolt tészta lesz belőle.
Kétharmadát a tepsibe szórjuk (kézzel kicsit nyomjuk össze a morzsákat, hogy
szeletelhető legyen). Rátesszük a vékonyra szeletelt almákat (kb. 10 db), citromlé-
vel, kevés fahéjjal, vaníliás cukorral meghintjük. Szórjuk a tetejére a maradék tész-
tát. Közepes lángon sütjük. Túl finom!

Bundás kenyér (egyszerűbb, finomabb, egészségesebb)

Hozzávalók:

8 szelet kenyér, 10 dkg reszelt sajt, 4 tojás, 2 dl tej, só, 1-2 gerezd fokhagyma,
ízlés szerint bors és őrölt szerecsendió

A süttöt közepes lángra állítjuk, a tepsit margarinnal vagy olajjal kikenyünk. A
kenyérseleteket félbevágjuk, a szokásos módon előkészítjük. A nedves kenyere-
ket tegyük szorosan egymás mellé a tepsibe. A forró sütőben addig sütjük, amíg
szép pirosas-barna nem lesz a teteje. Még tűzforróan meghintjük reszelt sajttal és
azonnal tálaljuk. Lehet feltét főzelékhez vagy finom vacsora salátával, esetleg tej-
föllel.

Könyörögi ki gazdag áldást mindazoknak,
kik jólétünkért dolgoznak, fáradoznak.
Add nekik az életük kemény ösvényén
szereteted és kegyelmed bőségét.
(Kentenich J.)

Ép lélek ép testben legyen!

Sport, edzettség, munkabírás

Van ebben is valami isteni és valami, ami kevésbé jó. Mi ebben isteni? „Ép testben ép lélek!” „A testi erőfeszítés edzi az akaratot.” „Ha nem élünk át fizikai nehézségeket, akkor Jézus szenvedését sem tudjuk átélni.”

Ahhoz, hogy a gyermekeink testben és lélekben egészségesen fejlődjenek, szükségük van a sportra. Talán nem a versenysportra, de sok mozgásra, a test és az akarat megfe-

sztítésére másokkal együtt és velük szemben. De nemcsak a gyerekeknek van szükségük erre. Ha a felnőttek egészségesek akarnak maradni, nekik is rendszeresen edzeni, sportolni kell. A különböző vitamintabletták nem helyettesítik ezt.

Mi az, ami kevésbé jó a sportban? – A túlzott versenyszellem, mely árt a testnek és a léleknek. Az üzletszerű, „hivatásos” sportolás. A dopping. Ha rabja lesz az ember a sportnak, ha a teljesítmény bálványává válik. Például ha egy családapa elhanyagolja a családját, és inkább focizni jár.

Egy édesanya mesélte: „Legkisebb fiunk születése után nagyon »lerobbantam«. Az egyik nagyfiunk eltörte a könyökét. A gipsz levétele után alig tudta mozgatni a karját. Gyógytornára kellett vinni. Ott jött az ötlet, hogy velem együtt én is tornázzam. Nagyon jól esett! A gyerek hamar rendbejött, de én tovább folytattam. A nagyfiúmat is fáradtságtól, de hol volt ez attól a fáradtságtól, amikor a nagyfiúmat néhányszor jött vigyázni a gyerekekre, amíg én gyógytornára járok. Ez segített! Szép időszak volt!”

Az egészséges mozgás, sportolás alatt az ember közelebb kerül a természet-hez. Fájdalmasan éljük meg, hogy mennyire elszakadtunk tőle. De biciklizés, futás, úszás, evezés közben kint lehetünk a természetben.

„Rendszeresen futottam reggelente. Gyönyörű napfelkeltéket láttam.

Néha szarvasokkal is találkoztam. Futottam hóesésben. Láttam virágba borult domboldalt. Megéltam a természet változásait.”

Továbbá a sport ránevel, rászoktat a kitartásra.

„Napi tájfutásaim közben mindig újabb távoli célokat tűzök ki. Például arra a hegycsúcsra a távolban megállás nélkül felfutok. Megfeszítem az izmaidat, és elértem a célomat. A siker, a teljesítmény meglepőedéssel, örömmel tölt el.”

„Nagyapám teniszedző volt. Hajnalonként jártam vele teniszezni. Büszke volt rám. Férfias kitartásra, edzettségre, erős akaratra nevelt. Szentenciáira máig is emlékszem. Szinte az eszményemmé lett.”

„Akkor is mentem edzésre, ha fáj a lábam. Később kajakozni is jártam. Edzés előtt körbefutottuk a Margit-szigetet. A végén már nem érzi az ember a lábát, csak

az akarat viszi tovább. Keresztapám szokta mondani még a régi, elnyomó rendszerben: Neked ötször annyit kell teljesítened! Többre vagy hivatva!”

„A feleségem sportiskolában nevelkedett, mindentől sportot csinál. A fiam lenyom napi 700 fekvőtámaszt. A lányom is elszántan edzi, erősíti magát. Azért bírja a nagy iramot a tanulásban, mert azt is sportnak tekinti.”

„A sport megtaníthat, segíthet abban, hogy az ember túllépjen a korlátain. Magam se akartam elhinni, hogy a honvédségnél teljes menetfelszereléssel a 3000 méteres távot 10:50-en belül futottam. Az ember többre képes, mint gondolná!”

„Gyerekkoromban édesanyám magával vitt bennünket, lányokat is kukoricát kapálni. A tűző napon hajolgatva dolgoztunk egész nap. Nagyon-nagyon elfáradtunk. Csúcs volt! Életemben ilyen fáradt még nem voltam. Kezem, lábam reszketett. Attól kezdve minden fáradtságot ehhez mértek. És gyakran megállapítottam: Hol van ez még attól! A nagy Varsó-Czestochowa zarándoklaton volt velünk egy városi lány. Neki pihennie kellett egy napot, mert elfáradt. Én is fáradt voltam, de hol volt ez attól a fáradtságtól, amikor kukoricát kapáltunk. Tehát mentem tovább. Most gyakran sajnálom, hogy ezt az élményt nem tudom a gyerekeimnek megadni. Egyszerűen nincs olyan munka.”

A mai időben nagyon sok az akaratgyenge ember. Fontos dolog az akarat edzése. De önmagában az erős akarat könnyen tévútra is vihet, önfejűvé és öntörvényűvé tehet. Nem mindegy ugyanis, hogy az akaratot mi mozgatja. Például a „Tűzszekerek” c. film két futója közül az egyiket a siker utáni sóvárgás, az önmaga körül forgó sérült személyiség kompenzációs kényszere mozgatja, a másik Isten dicsőségére fut. A futás szerves része az életének. „Amikor futok, érzem, Istennek kedve telik bennem!” – mondja.

A neveléstudomány régi tapasztalata, hogy a sport erősíti a jellemet, fegyelmezettségre, összeszedettségre, bajtársi szellemre, áldozatkésziségre szoktat.

(Halk szavadra hősies bizalommal, Családok a Csaláért Egyesület, Óbudavár, 2007. 46–47. o.)

Ahhoz, hogy a gyermekeink testben és lélekben egészségesen fejlődjenek, szükségük van a sportra. ... a test és az akarat megfeszítésére másokkal együtt és velük szemben.

Óriási apróságok (gyerekszáj)

Hosszú ideje félretett kabátomat halásztam elő a szekrény mélyéről, és úgy emlékeztem, hogy van rajta valahol egy szakadás. Lázasan kerestem, nézegettem, de nem láttam semmit. 11 éves lányom megnyugtatóan sietett segítségemre:

– Hagyd, anyu, ha elég gyorsan mész, úgysem látja senki!

A Petőfi Rádió új, „magyartalan” szlogenje hallatszik a rádióból: Nagyon Zene.

– Hallod Mama, azt mondja, hogy NAGYON SZERET! – értelmezi az 5 éves Dani.

A nagyobbik kamaszlányunk sokat duzzogott, gyakran már az ébredése pillanatában rossz kedve volt. Az egész család egyre rosszabbul érezte magát emiatt. Találtunk neki egy jó nevet, amely feloldotta a hangulatot: SZÜLEID MOSOLYA. Ez lett a varázsszó, de hamar beleestem a saját csapdámba, mert rám telepedtek a hétköznapi gondjai. Észre sem vettem, milyen búskomoran jövök-megyek a lakásban, amíg szembe nem találkoztam az én kedves kamasz leánykám-mal, aki fülig érő szájjal azt mondja nekem: GYERMEKEID MOSOLYA. Nálam is hatott a varázsszó.

Új kistestvér kerül a családba, akit – szokás szerint – felfokozott érdeklődés övez. A legfiatalabb, (3 éves) „nagy” testvér így „árulkodik” anyának:

– A kisbaba azt mondta, hogy HÜ-LYE!

A szülők engedélyeztek némi videózást Daninak (4 éves) a nagyszülőknél. Nagymama a biztonság kedvéért a „Gyöngyvirágtól lombhullásig” c. gyönyörű természetfilmet rakta be a videóba. Húsz perce nézik a filmet, amikor Dani elégedetlenül megszólal:

– Mikor lesz már valami baj?

Kamasz fiunk becsomagolt schönstatti naptárt vitt a hóna alatt. Találkozott a 6 és fél éves Petivel, aki megkérdezte:

– Mit viszel a hónod alatt? Laptopot?

Nyeglén válaszolt:

– Azt hát!

Mire Peti:

– Jé! Ilyen vékonyat még nem is láttam.

Van boruk

Nagyon nagy hálával köszönjük Istennek és a Szűzanyának:

- ❖ Tilmann atyának a Magyar Schönstatt Mozgalomért végzett munkáját
- ❖ mindazt a gyümölcsöt, amit az ő munkája hozott
- ❖ családjainkat, azon belül is konkrétan házastársunkat, gyermekeinket
- ❖ Isten irgalmát, melyet minden nap megtapasztalhatunk
- ❖ a Szűzanya gondoskodását családjaink, mozgalmunk és a Családakadémia felett
- ❖ a fiatalok lendületét
- ❖ a képzőház építését támogató adakozók nagylelkűségét
- ❖ a 2008-as naptár elkészültét és sikerét
- ❖ a 25 éves jubileum gyümölcseit

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát:

- ❖ hogy segítse meg nehézségeket, betegségeket, gyászt viselő családjainkat
- ❖ áldja és segítse meg Tilmann atyát

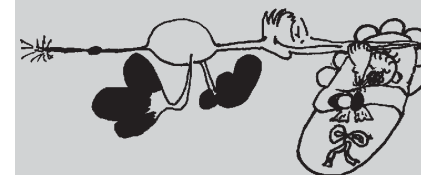
- ❖ áldja és segítse Gertrud-Mária nővért, a Magyar Schönstatt Családszövetség felelőseit
- ❖ hogy a szövetségi családok meg erősödjenek a törekvéseikben
- ❖ hogy a családnapi előadó házaspárok fel tudjanak készülni a feladatokra
- ❖ oltalmazza és erősítse gyermekeinket, időseinket
- ❖ könyörgünk hazánkért
- ❖ kérjük, hogy az új jelmondatunkhoz híven tudjunk hűek maradni 2008-ban

Gólyahír

Kicsit megkésve, de annál nagyobb örömmel adjuk hírül, hogy akire oly rég vágytunk, 4. gyermekünk, Zsófia Mária 2007. aug. 3-án megszületett. Zsófi a Jóisten és a Szűzanya különleges ajándéka számunkra, hála legyen érte! Geiger Renáta, András, Bence, Miki, Panka

„Ismer téged a szívem,
szívemből szakadtál,
lelkemből lelkedztél.”

(Tóth Judit)

Búcsúzunk Hajdu Tibortól

Megrendülten értesítjük schönstatti közösségünket, hogy Hajdu Tibi barátunk 2007. november 21-én, szerdán hajnalban egy budapesti kórházban befejezte földi életét. Súlyos betegségéből sajnos nem gyógyult meg, felkészülten, derűs lélekkel fogadta a Mennyei Atya hazahívó szavát.

Köszönjük a sok szeretetet, imát és áldozatot, mellyel segítettétek őt és családját az elmúlt hónapokban. Kérjük együtt a megnyugvás, a vigasztalás kegyelmét Áginak és a lányoknak!

Temetése és lelki üdvéért a szentmise november 30-án volt Egerváron a dénesfai temetőben.

Haza az Atyához vezet az utunk

Az ember megfogam, megszületik és meghal. Közben van az életünk, a hihetetlen gazdagságra meghívott életünk. Aki ezt kitalálta, földi emberi életünk számára felfoghatatlan – Ő maga és a „kitalálása” is. Felfoghatatlan, titok, sok minden belőle az emberi lélek mélyén rejlő titok. A Nyolc Boldogság titka?

A Teremtő által elgondolt gazdagságot – a szegénységet?, az egyszerűséget? – meg kell szereznünk, és ebben segítségére lehetünk egymásnak. Állunk, ácsorgunk a piacon (Mt 20,3), és a Gazda valaki által, akár az utolsó órá-

ban is, megszólíthat bennünket. Vagy fordítva: megszólíthat általunk valakit. Van tehát megszólítók és megszólítottak!

Hajdu Tibor¹, Barátunk, Munkatársunk megtette az utolsó lépéseket az úton haza az Atyához: november 21-én megtért Teremtőjének szerető ölelésébe.

Megszólítottatott és megszólított. Útjának egy szép hosszú szakasza a közösségünkön át vezetett. Személyes életére, a családja számára és a közösség számára is erősítően hatott ez a körülmény.

Van egy német, adventi Mária-ének: „Mária, méhében a Gyermekkel, ment a tüskés erdőn át, melyben hét éve nem fakadt lomb... S ahogy vitte a gyermeket az erdőn át, a tövisen rózsa nyílt.”

Tibi és Ági 2006. július 16–22-ig házigazdák voltak az óbudavári családnapon – most már tudom, hogy utoljára.

Most is látom, ahogy a nagyház előterében barátságos recepciót alakítottak ki, így várták a családokat. Amikor az érkezők lassan szállingózni kezdtek, Tibor, mint egy igazi atya, szaladt segíteni a csomagok behordásában, az elhelyezkedésben, a

matrac- és ágynemű-vadászatban. Közben Ági itt maradt és a folyamatos jelenlétet biztosította. Tökéletes volt az együttműködésük, a szeretetük és a jókedvük már az első percekben meghatározta a családnapok légkörét.

Kedves Igazgató Úr², szeretnénk a nyomdokaidon járni, szeretnénk viszontlátni – és feltétlenül számítunk Rád továbbra is.

Gódány Róbert

¹ Feleségével, Ágival, és három leányukkal Zala megyében, Egerváron élt

² Tibor a Zalaegerszegi Erdészeti Igazgatóság vezetője volt

Hajdu Tibor temetésén

Egervár, 2007. november 30.

Túl az időn, túl ezeken a szelíd zalai dombokon, túl a száraz levelek kóbor futásán, túl az elménkkal bejárható utakon, túl minden csillogáson, túl van a mi Hazánk...

A napok kezdetben csak lassan jönnek, mindig a következőt várjuk, amely még érdekesebb lehet. Aztán, amikor észre sem vesszük, egyre gyorsabb és sodró ütemben jönnek és mennek. Aztán kérlelhetetlenül jönnek és mennek. Születünk, élünk és elmegyünk. ... Az egyetlen pillanat az csupán, amit átélünk!

És a szeretet? Amely érzékelésre oly kicsi, mint a gyermekek tiszta mosolya, mint a kedves ölelése, mint az édesanya hite a fiában, mint az apa férfias kézfogása, mint a barátok bortól vidám vagy merengő eszmefuttatásai. Mindennel felérnek! És mi az, amit megmarkolhatunk belőle? Akár egyszer is?

És az erdő – a pompa. A rét. Az avar keserű illata. A tavaszi melengető napsugár, a holdas éjjel, a csillagok, a lépések alatt csikorgó hó, amelyben megnyugszik a gondolat, egyenesbe kerül a kuszaság... Ilyen egyszerű volna?

És az igazság, a szüntelen mindenkinek való megfelelni akarás, a társadalmi kötelezettségek, és a le nem rombolt hazugságok, a ki nem mondott fájdalmak, a bennünk égő vágyak? Végigcipelve mindent egy életen... Így kell?

És ha kell, mindent odaadni jól tömött, túlsorduló mértékkel, hogy az egyik kéz ne tudja, mit tesz a másik, és örömmel, mert Isten a jókedvű adakozót szereti.

És a betegség, a minden erőt elvevő, a bizonytalan szavak körülöttem, a könnyes szemek, a jövőt ígérő vigasztalások, és a saját szegénységem! Itt állok üres kézzel!

Ötven körül már többször meg kell állni – lélegzetet venni. Néha sűrűbben – a meredeken felfelé. És meg kell állni, megtanulni... meghalni!

Túl az időn, túl ezeken a szelíd zalai dombokon, túl a száraz levelek kóbor futásán, túl az elménkkal bejárható utakon, túl minden csillogáson, túl van a mi Hazánk.

És az idő száguldó folyama lelassul, és gyorsan összeszűkül. Hónapok maradnak. Hetek. Napok. Órák...

„Istenünk, magadnak alkottál minket, és nyugtalan a szívünk, amíg csak meg nem nyugszik Tebenned.” (Szent Ágoston) Te vagy minden kérdéssünk és bizonytalanságunk mélyén – mert keresünk. És Te vagy minden megnyugvásunk, mert bened találjuk meg a választ, és Te adsz értelmet mindennek.

János atya OMF

Búcsúzunk Csányi Ágitól

Szomorúan értesítjük a közösséget, hogy Csányi Ági – akit személyesen talán kevesen ismertek, de akit imáiban közösségünk majd' minden tagja hordozott – januárban csendben és váratlanul elment közülünk.

Könyörögtünk gyógyulásáért, de a csoda nem történt meg. Nem tudjuk miért, de hisszük, minden kihullott könnynek, minden fájdalomnak értelme van. Több mint tíz éve tartó földi szenvedései véget értek, ha nem is úgy, ahogy mi szeretnénk volna.

Ági háromgyermekes schönstatti anyuka, férjével mozgalmunk egyik csoportvezető házaspárja volt. 1997 májusában (az erdei szentélyünk felszentelésének hetén) agyembólia miatt kómába esett. Azóta fekvő beteg volt, nem tudott beszélni, felkelni, önállóan enni. A kérdésekre igent/nemet tudott jelezni a szemével vagy a nyelvvel. Példamutató türelemmel, szelídséggel viselte hosszú, súlyos betegségét.

Köszönjük, hogy éveken át imáitokban hordoztátok a családot.

Az óbudavári kápolnában látható imakérlap német változatát Gertrud-Mária nővér Kentenich atya szarkofágjához vitte az elmúlt év végén – hisszük, hogy Kentenich atyával együtt most már Ő jár közben szűkebb és tágabb családjáért.

Kérjük, imáitokban hordozzátok továbbra is férjét és gyermekeiket.

„Itt vagy és mindenütt.
Éppoly könnyű találkozni veled,
mint Istennel
(vagy éppoly nehéz).”

(Ernesto Cardenal)

„S ne hidd, míg száll sóhajod,
Hogy teremőd nincsen ott,
És ne hidd, ha könnyezel,
Teremőd nincs közel.

Belénk oltja örömét:
Hogy bajunk ő zúzza szét,
És míg meg nem enyhülünk,
Mellénk ül és sír velünk.”

(William Blake)

Óbudavári hírek

2007. november 23–25-ig megtartottuk a szokásos éves zsinatunkat. Bővebb beszámolót postán, illetve e-mailben kaptak a családjaink. A 2008-as munkaévre a jelmondatunk: „**Hűek maradunk**”. Ez a válaszuk a Tilmann atya visszavonulásával előállt új helyzetre.

2008. január 5-én gyakorlati ügyekkel foglalkozó zsinatot tartottunk Óbudaváron.

A Képzőház építésének ütemét tekintettük át először. Az építkezés terv szerint halad, az április 5-i szentelési dátum a Szűzanya segítségével tarthatónak látszik, ahogy az is, hogy a nyári családnapokon már üzemelni is fog az épület.

Ezután a 2007. évi családnapok tapasztalatait vitattuk meg.

A Képzőház várható fenntartási kiadásainak fedezése érdekében többféle javaslat is született, ezekről a későbbiekben tájékoztatunk minden érdeklődőt.

A 2008. évi családnapok tervezése volt a következő pont.

Sajnos árat kell emelnünk. A 2007. évben nem emeltünk, de az infláció mértékét jóval meghaladó élelmiszer- és energia-árnövekedés miatt, elkerülhetetlen a 10 %-os áremelés.

Jó hír viszont, hogy ebből már sikerül a harmadik gyermek költségeit is kigazdálkodnunk. Tehát ezután már a harmadik testvérke után sem kell fizetni.

A családnapok árai tartalmazzák a szállás, az ellátás, a gyermekfoglalkoztatás, az előadások, a szentmisék, a szervezés és a harmadik és további gyermekek ellátásának költségeit.

Fontos tudnivaló, hogy a gyermekfoglalkoztató munkára ezután 16 év feletti, kivételes esetben 14 év feletti fiatalokat várunk, olyanokat, akik saját maguk jelentkeznek, és lehetőség szerint részt vesznek a gyerekfoglalkoztató-képzésen. Az élelmezős önkéntes munkára csak 18 év feletti, egészségügyi könyvvvel rendelkező fiatalot fogadhatunk.

További részleteket a www.schoenstatt.hu honlapon az önkéntesség fül alatt találtok.

A Képzőház építésén, az április 5-i ünnepségekkel kapcsolatban, az átköltözéskor, a családnapok előkészítésén is sok önkéntes munkára van lehetőség. Szeretettel várunk minden jelentkezést az iroda@schoenstatt.hu e-mail címen. A honlapon az önkéntes fül alatt ezekről a munkákról is tájékoztatást találtok.

Délután az április 5-i ünnepséggel kapcsolatos teendőket vettük sorra. Röviden érinteni tudtuk még az információáramlás megújítását.

Felmerülő kérdéseiteket várjuk szeretettel az ismert e-mail címünkön: iroda@schoenstatt.hu.

A 2008. évi családnapok időpontjai:

többszori résztvevőknek	2008. 06. 15 – 2008. 06. 21.
többszori résztvevőknek	2008. 07. 13 – 2008. 07. 19.
többszori résztvevőknek	2008. 07. 20 – 2008. 07. 26.
többszori résztvevőknek	2008. 07. 27 – 2008. 08. 02.
többszori résztvevőknek	2008. 08. 03 – 2008. 08. 09.
első résztvevőknek	2008. 08. 10 – 2008. 08. 16.
még alakulóban	2008. 08. 17 – 2008. 08. 23.
első résztvevőknek	2008. 08. 24 – 2008. 08. 30.

Jelentkezni lehet az iroda@schoenstatt.hu, vagy a 87/479-026 telefonon.

Családnapok árai 2008-ban:

Házaspár:	46 200 Ft
Gyermek 14 év felett:	16 500 Ft
10-14 éves:	14 300 Ft
6-10 éves:	12 100 Ft
2-6 éves:	8 800 Ft
0-2 éves:	2 750 Ft

(a harmadik gyermektől már nem kell fizetni.)

Köszönet a KÉPZŐKÖZPONT-ért!

Köszönjük mindazok hozzájárulását, akik az elmúlt 2007. évben is imáikkal, áldozataikkal és adományaikkal építették a képzőközpontot! Ennek eredményeképpen – reményeink szerint – a nyári családnapokat már az új házban tarthatjuk!

A központ épületének készültsége 2007. december 31-én:

Elkészültek a földszinti és az alagsori válaszfalak, a tetőtéri hőszigetelés, a mennyezetburkolás, a tetősík ablakok beépítésre kerültek. Készen van a gépészeti alapvezetékezés (víz, csatorna, elektromos alapvezetékek). A homlokzati hőszigetelés 60 %-a került fel, valamint szerkezetkész a két épületet összekötő emeleti terasz.

Az építkezés jó ütemben halad. Jelenleg a belső víz-, villany- és egyéb szerelési munkák, illetve a terasz betonozása zajlik. Szükség lesz a családjaink önkéntes munkájára is.

Szeretnénk feléleszteni a harmadik szombatokat. Tájékoztatást a feladatokról a szokásos iroda@schoenstatt.hu, illetve a 87/479-026 telefonszámon kaphattok, illetve a honlapunkon, az önkéntes menüpont alatt.

A központ építésére a durva tereprendezéssel és közműépítéssel az elmúlt év végéig 34,63 millió Ft-ot fordítottunk, melyből 2007-ben 13,74 millió Ft-ot használtunk fel. A folytatáshoz jelenleg 14,6 millió Ft áll rendelkezésre. Az I. épület befejezéséhez – beleértve a főzőkonyha berendezéseit, a tereprendezést és fűvesítést – még 21,8 millió Ft-ra van szükség.

Mennyei Atyánk, aki a rejtekben is lát, megfizet mindenkinek – azoknak is, akikről nem tudunk – érdemei szerint, mert mindenki az Ő nagy tervéhez járul hozzá, és maradandót alkot!

Hálával tartozunk továbbá mindazon személyeknek és szervezeteknek, akik **Hajdu Tibor** emlékére koszorú megváltásként adományaikkal az alapítványt támogatják. Az összegyűlt több mint fél millió forintot is a képzőközpont építésére fordítjuk.

2008. január
Schönstatt Szentélyt Magyarországnak
Alapítvány Kuratóriuma

2008-as falinaptár

Örömmel adjuk hírül és mondunk érte köszönetet, hogy az 1500 példányban készült falinaptárunkból már csak néhány példány maradt. Január végéhez közeledve eddig 727.000 Ft befizetés érkezett, ez kb. 480 db ára. A teljes bevételt a Központ építésére fordítjuk.

A budapesti és környéki Schönstatt Családok hagyományos regionális találkozója 2008. január 26-án volt Zugligeten.

Először Jézust ünnepeltük a szentmisében, ahol csoportonként egy-egy könyörgést olvastak fel a családok. Majd dr. Török Péter és Orsolya a Család-egyház címmel tartott előadást.

A nyári családnapok közötti félidőben jól esett a régen látott és a sok új családdal találkozni!

Zuglóban a Ferences Mária Misszionárius Nővérekénél (XIV. Budapest, Hermina út 19.) családakadémiás előadásorozatot indítunk *Kentenich atya pedagógiája* címmel, havonta egy alkalommal.

Kentenich atya egyedül az ÉLETET tartotta lényegesnek, azt, hogy hitünk erejéből megbirkózzunk a nehézségekkel. A pedagógiájának három alapelve:

- Megkötés, amennyi feltétlenül szükséges.
- Szabadság, amennyi lehetséges.
- Lélekápolás felsőfokon, minden mennyiségben.

Ha gyermekeinkből erős, szabad embereket akarunk nevelni, akkor ehhez igazi segítséget nyújthat Kentenich atya pedagógiája. Az első alkalom január 12-én volt Uzsalyné Pécsi Rita előadásával. Következő családakadémiás előadásunk február 16-án szombaton 15 órakor lesz, a Gál házaspár jön Sopronból. Előadásuk címe: *Ki az Úr a házban?*

Az előadáson fogjuk kihirdetni a következő időpontot és az előadókat. Sajnos gyerekvigyázást nem tudunk biztosítani. Süteményt, üdítőt lehet hozni.

Mindenkit szeretettel várunk! (Nemcsak házaspárokat!)

További információ Csabai Mártnál: 06-1-251-0993, csabaig@t-online.hu.

Szeretnénk a jubileumi évben összegyűjteni a Kockázatni bátor c. kilenced imameghallgatásait. Amennyiben megtapasztaltátok Kentenich atya közbenjárására, hogy a Jóisten a nehézségeitekben megsegített Benneteket, hálátokat kifejezhetitek azzal, hogy elkülditek az alábbi címre:

Gólya Zoltán és Otti (golyacs@mail.exnet.hu)

Kedves Barátaink!

Szeretettel kérünk Benneteket, hogy a **2007-es adóév** adóbevallásánál gondoljatok ránk az **1% felajánlásával**.

Ha lehetőségetek van rá, ajánljatok bennünket mások figyelmébe is. Az előző adóév 1% felajánlásaiból több mint másfél millió forint bevételünk származott, mely nagy segítség volt a Képzőház építéséhez.

Előre is köszönjük fáradozásotokat.

Családok a Családért Egyesület
19265836-1-19

Tisztelettel felkérünk mindenkit, aki közcélra adakozott, és a folyószámlája közös a házastársával, ne felejtse el nyilatkozni arról, melyikük jövedelméből származott az adomány, kinek a nevére állítsuk ki az igazolást. A www.schoenstatt.hu honlapunkon az egyesület menüpontja alatt megtalálható a nyilatkozat űrlapja. Nincs rá feltétlenül szükség, a nyilatkozat megfelel, ha egyértelműen szerepel rajta, nyilatkozom arról, hogy a 2007. évben a Családok a Családért Egyesület, illetve a Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítvány részére befizetett X Ft közcélú támogatás XY jövedelméből származott. Dátum, aláírás, cím, adóazonosító jel.

2008. április 5-én lesz a központ megáldása, meghívókat küldeni fogunk. Már most emlékeztetnénk mindenkit a visszajelzés fontosságára.

Bíró László püspök karácsonyi jókívánságai

BÍRÓ LÁSZLÓ, PÜSPÖK, REKTOR
KÖZPONTI PAPNEVELŐ INTÉZET
H-1053 BUDAPEST, PAPNÖVELDE U. 7.
TEL.: (36) (1) 31-80-555, FAX: (36) (1) 31-85-200

*Isten szeretete legnyilvánvalóbban a gyermek Jézusban van jelen:
 Isten fegyver nélkül jön, mert nem kívülről akar meghódítani,
 hanem belülről akar megnyerni és megváltoztatni.*

XVI. Benedek

Górány Róbert úrnak
 Magyar Schönstatt Családmozgalom
 8272 Óbudavár
 Fő utca 14.

Kedves Rita és Róbert!
 Kedves Mindnyájatok!

Köszönöm az ünnepi köszöntést, a közösségben történekről szóló éves beszámolót, a falinaptárt és az Oázis 3. (49.) számát. Köszönöm a cselekvő szeretet melletti tanúságtétel iránti elkötelezettséget. Imádságomban hordozlak benneteket, hogy értékes tevékenységekhez Urunk Jézus sok erőt és kegyelmet adjon. Kívánok a közösség minden tagjának és mindazoknak, akik segítik, Isten értünk Betlehemben emberré lett Fiának kegyelmeiben gazdag, áldott, békés, örömet hozó új esztendőt.

Imádsággal és szeretettel

Budapest, 2007.12.27.

Fiatalok Oázisa

December 1-jén és 2-án gyűltünk össze Orciban, hogy megtartsuk a zsinatunkat.

Vegyes érzelmekkel indultam el a hétvégére. Örültem, hogy találkozhatok a lányokkal, de kérdések merültek fel bennem. Nyár óta mondhatom magam a lányifjúság tagjának, melynek lelkületét még nem nagyon sikerült megismernem, megértenem. Ebben a hétvége nagy segítségemre volt, sok kérdésemre választ kaptam.

A hétvégét rövid ismerkedéssel és párokban folytatott beszélgetéssel kezdtük. Ezt követően Beáta és Orsi előadását hallgattuk meg az időbeosztásról, mely mindenki számára nagyon tanulságos volt, mert mint előtte kiderült, többségünk hadilábon áll ezzel a témával. Ezután jött a várva-várt ebéd! (101-es volt!)

Így friss erővel vágunk bele a hétvége legnagyobb feladatába, a jelmondatválasztásba!

Számomra nagyon tanulságosak voltak ezek az órák, az együtt elmélkedés által közelebb kerültem a Szűzanyához! A jelmondat vasárnap reggel született meg:

KIRÁLYNŐNKEL MINDEN NAP!

Szombat este szavaztunk a vezetőségről is:)! Vezetőnk (Mária után) ismét Orsi, segítői Kinga és Beáta lettek. Köszönjük nekik, hogy elvállalták ezt a feladatot!

Ebbe a napba még az is belefért (hisz megtanultuk jól beosztani az időnket:), hogy beszéljünk egy kicsit a koronázásról. Sok mindent megbeszéltünk ezzel kapcsolatban.

Vasárnap délből misén vettünk részt, ahol hálát adtunk a Jóistennek és Szűzanyánknak, hogy velünk voltak a hétvégén és segítettek minket. Ebéd után – amely ismét nagyon finom volt – összepakoltunk, búcsúzkodtunk és elindultunk hazafelé.

Nagyon tartalmas hétvégét töltöttünk együtt. Jó volt közösen beszélgetni a Szűzanyáról, ezáltal jobban megismerni Őt és egymást is.

Köszönet a házigazdáknak a szíves vendéglátásért, a szervezőknek a munkájukért, és hála Máriának, hogy velünk volt a hétvégén!

Kovács Filó

A MISSZIÓ: a szívünkől túlsorduló hit és szeretet.

Így kezdte Bíró László, családokért felelős püspökünk méltató beszédét a soproni CSAK 6 csoport küldetésünnepén.

Ezt a túlsorduló hitet és szeretetet tapasztalhattuk meg mindannyian a házaspárok vizsgaelőadásai kapcsán, és a küldetésünnepen egyaránt. Azóta is tart az örömünk.

A 46. diplomát adtuk át Sopronban. Ennyien vagyunk eddig, akik meghallottuk Édesanyánk, Mária és az Ő nagy Eszköze, Kentenich atya hívó-küldő szavát:

„Menjetek, és lobbantsátok lángra a világot!”

Szentlélek, Isten életteljességének Ereje, kérlek: ragadj ki a lustaságból és önelégültségből és tégy érzékennyé a kor indításai iránt. Add, hogy magától értetődőbben legyen bátorságunk arra, hogy kiálljunk az igaz és a jó mellett, ahol csak alkalom nyílik erre; mert a világ megváltoztatása lehetséges, ha végre rászánjuk magunkat arra, hogy saját magunkon változtassunk. Amen.

Anyám, küldj engem!” (E. Badry: Kockázatni bátor, Kilenced Kentenich atyával, a Schönstatt-mű alapítójával, Családakadémia-Óbudavár Egyesület)

Berszán Ferenc és Éva

Igazából nem tudtuk, mire vállalkozunk. Szerettük volna újra megtapasztalni az óbudavári légkört, hogy tovább erősödjön a házasságunk. Szükségünk volt bátorításra ahhoz, hogy jelentkezünk. Valaki lemondta a részvételt, így mi éppen befértünk a „nyolcas fogatba”...

Eleinte hihetetlennek tűnt, hogy kivitelezhető havi egy hétvége Ménfőcsanakon, megkapva a „sok kilométeres Család” jelzőt Tilmann atyától. De nagyon elszántak voltunk. Még a magas láz is megszűnt egyetlen éjszaka alatt, hogy másnap délután ne hiányozunk a programról. Hazafelé mindig nagyon jókat beszélgettünk. A gyerekek rendszerint elszunyókáltak útközben, mi pedig mély témákat beszéltünk át.

A sok együtt töltött hétvége után szinte már úgy tekintünk egymásra, mintha rokonok lennénk.

Gál László és Szilvi

Mi – mint szervezők – sok-sok tapasztalatot szerezhettünk, melyet ezer előadásból sem lehet megtanulni.

Már az indulásnál éreztük, ezt nem lehet egyedül, égi segítség nélkül elvégezni.

A két év alatt erősödött a szeretetünk, figyelmesebbek lettünk mások és egymás iránt is. Megélhettük a szabadság és a napirend tartása közti feszültség szeretettel való kezelését, hogy mindig fontosabb a másik ember, mint a dolgok menete. Örömmel nézhettük, ahogy lányaink belenőttek abba a feladatba, amit együtt másokért tettünk.

Az áldozatkészségre szinte minden alkalommal rácsodálkozhattunk, tudjuk, ezt a Szűzanya teszi. Ő alakítja a családjainkat és bennünket is. A végére kicsit a mi családunk is lett ez a nyolc házaspár.

A vizsgaelőadások során éreztük, hogy ennek a két évnek a város többi családjára is kisugárzása van. Több házaspár is kérdezte, mikor lesz folytatás?

Gátas János és Erzsébet

Az Úr mondja: „Aki önként és örömmel szolgál nekem,

Abban kegyelmet kegyelemre halmozok.”

Hálásak vagyunk mindazért a sok jóért, amellyel megajándékoztatok bennünket a CSAK 6 több mint két esztendeje alatt.

Köszönjük, hogy a szívetekbe fogadtatok bennünket, és lelki kincseiteket, tapasztalataitokat megosztottátok velünk.

Köszönjük a sok feláldozott időt és energiát.

Köszönjük a családokat, akikkel általatok ismerkedtünk meg, illetve a Családakadémia révén más – különleges kapcsolatba kerültünk velük. Jó volt a gondolatainkat kicserélni, megerősödni a jóban, megélni az egymás iránti nyitott lelkületet, az őszinte szeretetet, és közösen átélni küldetésünk vállalását.

Horváth Attila és Teca

Kentenich atyától tudjuk, hogy sokszor embertársainkon keresztül szól hozzánk az Úr. 2005 nyarán fogalmazódott meg bennünk az, hogy az óbudavári légkört jó lenne többször is érezni, mint évente egy hétig, ezért Gál család által üzenté: Gyertek, érezzünk együtt és dolgozzunk együtt! Igent mondtunk erre a hívásra, bár nem tudtuk, hogy pontosan mit jelent ez a számunkra.

Nagy várakozással készültünk az első találkozásra, és a későbbiekben is szívesen mentünk Ménfőcsanakra. A Szűzanya elhatározta, hogy alkalmassá tesz minket arra, hogy vele dolgozzunk. Ehhez hozzánk hasonló, tenni akaró és együtt érző házaspárokat is adott. Nehézségekkel kellett megküzdenünk, de a házasságunknak ez nagyon jót tett. Átéreztük minden alkalommal azt a légkört, amire vágytunk. Fizikailag és lelkileg is edződünk: munkahely elvesztése, új lehetőségek a munkánkban – mind-mind része a nagy tervnek. Néha megálljt parancsolt nekünk, ha rossz irányban haladtunk, néha pedig azt, hogy gyerünk már, hisz várnak ránk. Vannak, akik a jövőben számítanak, illetve számítani fognak ránk. Ez felelősség, és ezért dolgozni kell. Az útmutatást jó előadóktól kaptuk mind a két évben. Erősödünk, egymás felé fordultunk a házasságban, miközben a gyermekeinkre is élmények vártak. Jó volt látni a szemüket, ahogy mesélték azokat a megélt dolgokat, melyeket a gyermekfoglalkoztatókon keresztül kaptak.

Kismaroson a ciszterci nővérek által bemutatott érezhető szeretet hatással volt mindenkire. Jó tanítóink voltak. Általuk Isten mosolygott ránk. Üzenete pedig egyértelmű! Légy hű ahhoz, amire felkértelek, áraszd a szeretetet szét a te kis világodban. Általad szeretném megajándékozni az embereket. Légy követe Jézusnak és az Ő anyjának a világban.

Ezért amikor a CSAK újságban olvastuk a felhívást a jegyesoktatás szükségességéről, éreztük, hogy ez a feladat mindnyájunknak szól. A jelenlévő házaspárok megértették, hogy nekünk igazán nagyot kell alkotnunk. Hisszük, hogy a Szűzanya valami ilyesmit kíván tőlünk.

A vizsgaelőadások alkalmával kiderült számunkra, hogy sok olyan házaspár van, akik a házasságot szentségként élik meg, nem csak egy formális jelentőségű papírdarabként. Ez újabb felelősséget rakott ránk. Úgy éreztük a visszajelzésekből, hogy nekünk ebben is lépni kell. Fogjuk össze azokat, akik vágnak arra, hogy jó helyre tartozzanak. Olyan helyre, ahol őszintén, a házasságuk javát szolgáló gyakorlati dolgokról beszélgethetnek, ahol Isten közelségét megélik.

Tudjuk, hogy a tudásunk és a tapasztalatunk önmagában nem ér semmit. Nem szabad elfelejtenünk azt, hogy egyedül nem megy! Kérjük Istenünket és a Szűzanyát, segítsen mindenkit azon az úton, amelyre a meghívás szól. Adjon erőt és szeretetet nekünk ahhoz, hogy mi – mint porszemek – a környezetünk számára gyönggyé válhassunk. Lámpásként világítsunk, és fényünk vonzó legyen.

Kalicz Péter és Bori

– Mikor megyünk már Ménfőcsanakra? – hangzik a kérdés gyerekeinktől, akik már várják az indulást. Kivel is megyünk? Ki hozza meg az áldozatot, hogy elvisz minket?

Közben keressük a lapot, amire tegnap este róttuk gondolatainkat, a holnap bemutatandó ötperces egyre szármalmasabbnak tűnő vázlatát. Istenem, segíts! Gyengék vagyunk nélküled!

Megérkeztünk, bepakoltunk a szobába. „Isten hozott benneteket!” – olvasom az asztalra tett üdvözlő kártyát! Megöleljük egymást! Még két perc, és indulhatunk meghallgatni az előadást.

– Igazság, érték, szó. Így lehet a hallgatóság szívéhez szólni. – Erikát és Karcit hallgatva ez olyan egyszerű és magától értetődő, de itt a szobában, előadásunkra meredve csak a gondolatok kavarnak. Kiket szólítsunk meg? Azokat a fiatalokat, akik keresik hitüket, a nekik teremtett társat, a hivatásukat? Fiatal házasságokat, akik most léptek ki a templom kapuján, s rózsaszínben látják a világot? Jézusom, kérlek, add a szót! Add, hogy egy gondolat megfogja őket! Egy apró búzaszem, amely talán termékeny földbe hull!

Fektetés után:

– Milyen élethelyzetből jöttünk? – kérdezi Szilvi.

Megtapasztaljuk, hogy másnak sem könnyű a keresztje.

– Kifelejtettem valamit? Nem? Akkor továbbadjuk a szót.

– Akinek kedve van, lehet folytatni a beszélgetést az ebédlőben egy kis borocskával!

– Amint látjátok, éjfél már jócskán elmúlt. Holnap időben fel kell kelni! – küld ágyba bennünket a házigazda. Másnap reggel gőzölgő kávét varázsol. Hogyan bírja?

– Este inkább az előadást kellett volna átolvasni, átbeszélni. Mindjárt mi jövünk! Nem, még nem. A szünetben átolvassuk.

– Kezdhettek! – szól az alkalmi kameraman.

- Előadásunkat fiatal házásoknak szánjuk. Kalicz Péter és Bori ...
 - Nagyon irgalmasok vagytok velünk. Lehet, hogy nem látszott rajtam, de nagyon izgultam. Az a befejezetlen gondolat nem is volt a papíron ...
- Ebéd után már hazafelé robogunk. Jó volt a légkör. Mikor is jövünk legközelebb?

Kis Gergő és Brigi

A Családakadémia 6. évfolyamán eltöltött majd' két és fél év számunkra a jó Isten kegyelmi forrásának kiáradása volt a Szűzanya közbenjárása által. Kezdetben nem igen akaródtam részt vennem, mondván megvan nekünk a magunk baja, hiszen éppen építkezés előtt álltunk és akkor született a második gyermekünk. A szervező házaspár,

Laci és Szilvi azonban nem adta fel egykönnyen, és időről időre megkerestek minket, hátha mégis meggondoltuk magunkat. (Ma már csak hálával tudunk gondolni a kitartásukra!) Egy idő után már nem tudtunk kellő kifogást találni, és komolyan elkezdtünk azért imádkozni, hogy segítsen nekünk Mária: valóban ide kell-e mennünk? Egy idő után egyre inkább az a meggyőződés lett úrrá bennünk, hogy igent kell mondanunk. Ha a Szűzanyának, és általa Istennek terve van velünk, akkor minden nehézség ellenére (amit akkor mi nagyon láttunk) meg fogja adni a lehetőséget arra, hogy a lehető legteljesebben részt tudjunk venni a hétvégeken. És így is történt.

Az elmúlt két év során Szűzanyánk közbenjárására nagyon sok kegyelemben és áldásban volt részünk, és ahogy visszatekintünk akkori (2005-beli) önmagunkra, azt kell látnunk, hogy a Mennyei Atya folyamatosan gazdagított minket.

Nagy ajándékként éltünk meg minden egyes találkozást a résztvevő házaspárokkal, a szervezőkkel, Szilvivel és Lacival, valamint a Csermák és a Varga házaspárral. Sokat tanultunk a különféle előadásokból. Jó volt látni, milyen sokszínűen valósul meg az Atya üdvözítő terve ugyanabban a házasi hivatásban más és más párok életén keresztül.

A legtöbbet azonban a házasságunk formálódott. A második évben lettünk hét éves házások. Azt szokták mondani, ez a „rizikós” év. Mi ezt – hála égi Édesanyánk közbenjárásának – éppen ellenkezőleg éltük meg. Bár kifelé, a közösség felé nem sok alkalmunk volt ezt kimutatni, de kettőnk kapcsolata ebben az évben komoly minőségi változáson ment át: megerősödött a hűségünk, az életszövetségünk, mely kihát a gyermekeinkre is, és ezt nem győzzük megköszönni az Úr Jézusnak és a mi legfőbb nevelőnknek és közbenjárónknak, a Háromszor Csodálatos Szűzanyának.

Kocsis Attila és Márta

Kíváncsian, bizonytalankodva, figyelni jöttünk: vajon mit tartogat nekünk a Jóisten?

Az első évben előadásokat hallgatunk a házasságról. Döbbenet ismertünk magunkra. Biztattatok minket, s mi igyekeztünk egymásra figyelni, egymást elfogadni, különbözőségünkben az egységet felfedezni. Türelmet tanultunk és szeretetet. Fontossá vált, hogy imádságos szívvel megértsük egymást.

Házasságunk céljá és igazi kincsé vált.

Gyermekeink felé is türelmet tanultunk. Rácsodálkoztunk a ragaszkodásukra, a kiszolgáltatottságukra, a tudásszomjukra, a vidámságukra. Megláttuk, hogy óvodába, iskolába kerülve gyermekeinket milyen sok itthonról ismeretlen hatás éri. Van, amin változtathatunk, mást megbeszélhetünk, de nagyon sok akadályon csak imádságos szívvel segíthetjük át őket és önmagunkat.

Az imáink meghallgatást nyertek: nagyobb lakásra vágytunk, itt biztatást kaptunk, hogy házárt imádkozzunk. 2004 novemberében meghiúsult a lakásunk eladása, és ezzel le kellett mondanunk a kiszemelt nagyobb lakásról is. 2006 augusztusában telket vásároltunk, új házukba 2007 júliusában be is költöztünk. Egész télen enyhe, csapadékmentes idő volt. Az ünnepek meghitt napjain kívül egymást váltották a szakemberek épülő-szépülő otthonunknál. Nagyszerű időszaka volt ez életünknek. Imádsággal és munkával teljes.

Köszönjük ezt a két évet, amely a Jóisten szerető gondoskodására irányította a figyelmünket, és hitünkben megerősített!

Oszvald Ferenc és Enikő

Észrevenni Jóistent az apró dolgok mögött:

2005-ben, mikor a Gál házaspár megkeresett bennünket a Családakadémiaán való részvételünk ötletével, vegyes érzelmekkel vágtunk bele a feladatba. Hanna kislányunk akkor alig fél éves volt, a havi egy hétvége hajdani levelezős képzéseink árny-

oldalait vetítette előre. Ugyanakkor pedagógus házaspárként „testhezállónak” éreztük a feladatot, a „biztos jó előadásokat hallunk majd, és talán adni is tudunk valamit” jegyében vágtunk bele a képzésbe...

Amely aztán szépen átalakította a családi életünket, formálta a gondolkodásmódunkat. Az itt megtapasztalt házaspári beszélgetések szépen lassan beszüremkedtek a családi életünkbe, egyre jobban igényeltük. A „mit viszünk haza” gondolata egyrészt a jóhoz, a széphez, az értékeshez fordulást segítette elő, másrészt hazafelé – és még otthon is – hosszú beszélgetésekre adott okot, lehetőséget.

Az előadásokból ezeken túl is sokat töltöttünk, formálódtunk: megváltozott a véleményünk például a halálhoz való viszonyról. A kegyelmi tőkébe investálás lehetősége ma már a nehézségeinket teszi elviselhetőbbé. És az ünnepekről, eszményről, nemzettudatról... stb. szóló előadások formáltak és/vagy megerősítettek bennünket.

A második év első ötpercesei még így is komoly méretű izzadságcseppeket varázsoltak homlokunkra. Persze ebben az évben is sokat kaptunk: bizalmat, segítő gondolatokat és jó előadásokat a többi házaspártól. Gál Szilvi és Laci komoly erőfeszítéseket tett azért, hogy mi nyugodtan tudjunk készülni. Áldozatos munkájuk, önbizalom-növelő szeretetük nélkül nehezen jutottunk volna előre. Köszönet érte nekik, és a gyermekeiknek.

Julcsi lányunk a második évre sokkal nyitottabb lett, bátorságot kapott. Petra is innen merítette a bátorságot, hogy elmerészkedjen első (lány)táborába. Hannácskánk meg láthatóan már ide született.

Hogy hol vettük észre a Jóistent a 2 év alatt? Röviden és tömören: mindenhol. Hisz végig velünk volt: szeretete, irgalmassága sugárzott felénk. Szólt hozzánk a többi házaspáron vagy épp a házastársamon keresztül. Ott volt gyermekeink őszinteségében, a kismarosi nővérek mosolyában, és abban a határtalanul befogadó légkörben, melyet ott megtapasztalhattunk. A Jóisten ott volt a kihívásokban, a megoldhatatlannak tűnő feladatokban is: a „melyik utat válasszam” dilemmájában, vagy a „miért pont velünk történik ilyen” kérdések mögött is. Éreztük jelenlétét a hétköznapokban, a „szimpla” soproni hétfvégéken, a munkahelyen is. Megtanultuk észrevenni Mennyei Atyánkat. Gazdagabbak lettünk, feltöltöttünk a két év alatt. A dilemma, hogy ez majd mire lesz elég, már a múlté. Jóisten csak akkora terhet rak ránk, amekkorát bírunk.

Úgy jöttünk ide, hogy majd (elő)adni szeretnénk – és inkább kaptunk. A vizsgaelőadásunkra is úgy készültünk, hogy végre adhatunk valamit. Aztán az előadás után feltöltődve, megerősödve érkeztünk haza este: úgy éreztük, megint inkább kaptunk...

Sokat köszönhetünk a Családakadémiának, azoknak a házaspároknak, akik tevékenyen részt vettek a szervezésben, képzésben.

Stagl László és Szilvi

Köszönet Nektek a Családakadémiáért. Minden áldozatért, amit hoztatok érte. Ajándékként kaptunk sok hasznos gondolatot és feladatot is, ami házasságunkat építi. Most a számunkra legfontosabbakból említenénk:

– Ha Isten szeret valakit, akkor nehézséget, feladatot ad neki.

– Fontos a kipihent ember!

– Krisztus jelként használ minket.

– Közel kell kerülnünk Istenhez, hogy meg tudjuk kérdezni Tőle: „Mit akarsz tőlem?”

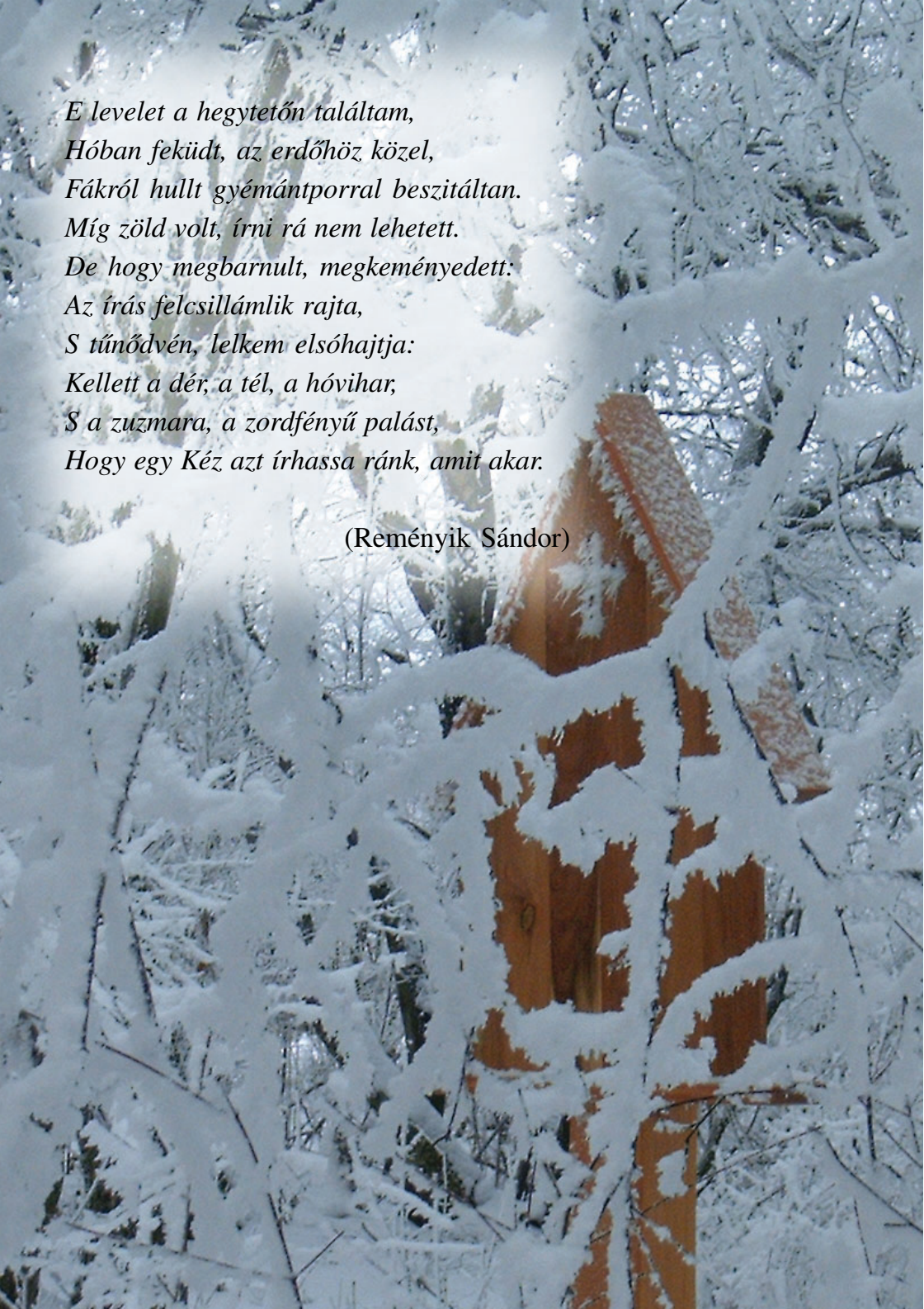
Várjuk, hogy igazán mire szán minket a Jóisten, hova vezet, de tudjuk, hogy az Ő tervei mindig jobbak, mint a mieink.

Az elmúlt két évben életünket a Gondviselés teljesen átszötte. Csodaként éltük meg azt is, hogy 45 percig tudunk valamiről folyamatosan beszélni.

Kentenich atyától üzenetet kérve ez kaptuk: „Csak egyetlen egy vágyam van! Vezess engem bölcs terveid szerint!”

„Menjeteĳ, és lobbantsátok lángra a világot!”

*E levelet a hegytetőn találtam,
Hóban feküdt, az erdőhöz közel,
Fákról hullt gyémánporral beszitáltan.
Míg zöld volt, írni rá nem lehetett.
De hogy megbarnult, megkeményedett:
Az írás felcsillámlik rajta,
S tűnődvén, lelkem elsóhajtja:
Kellett a dér, a tél, a hóvihár,
S a zuzmara, a zordfényű palást,
Hogy egy Kéz azt írhasse ránk, amit akar.*

(Reményik Sándor)